

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

Núm. 56

Editat per l'Associació de Veïns

Tot sobre el projecte del macrogeriàtric que pot canviar el futur del poble.

Mantenir-se en forma, o una manera d'entendre la vida. Foto: Montse Vila.

**Josep M.
Vilarubias**
El metge
dels esportistes
d'èlit
fa de pagès
a Can Gascons.

Vilarubias amb una escultura de la seva mare. Foto: Anna Viñas.

L
L
A
G
O
S
T
E
R
A

E
N

F
O
R
M
A

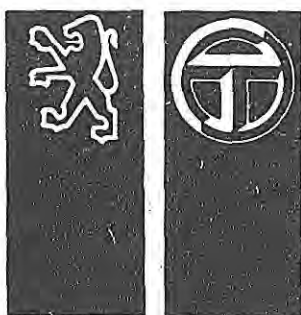
La fi d'una etapa

Era una mort llargament anunciada, però tots ens resistíem a creure-ho. Des de fa temps no hi havia caliu i de les cendres difícilment en pot sortir res. Ara, quan la humanitat està pendent del duel de pistolers —George Bush contra Saddam Hussein—

(Passa a la plana 3)

grill-pub
L'ENRENOU

LLAGOSTERA

**PEUGEOT
TALBOT**

Garatge

Emili Roget

Ctra. Girona a Sant Feliu, Qm. 19,500

Telèfon 83.01.67

LLAGOSTERA

**garden center
costa brava**

Tel. 83.04.62

Ctra. Comarcal km. 25,7 (Girona-S. Feliu Guixols)

LLAGOSTERA (Girona)

La fi d'una etapa

(Ve de la 1a. plana)

nosaltres decidim llençar la tovallola i plegar. Les decisions, encara que sigui contra la pròpia voluntat, s'han d'adoptar quan s'han esgotat les vies de diàleg i, sobretot, la il·lusió. Fa molts de números que érem conscients de la manca de trempera per elaborar un producte que va néixer amb totes les esperances del món. Han passat més de deu anys, hem tret 56 Butlletins al carrer i hem obtingut dos premis de premsa comarcal a nivell de tot Catalunya. No tenim deutes i hem acabat tots amics. Però no és un final feliç ja que ens queda el regust de pensar que potser no hem fet tot el que calia. Durant una època el nostre lema era "Per la cultura i la informació", i la necessitat d'aquestes dues paraules és evident, ara i sempre.

No podem donar la culpa a ningú i només lamentem la massa sovintejada pelegrinació a la recerca d'un local. Per això estem dolguts amb nosaltres mateixos, per aquesta falta de voluntat col·lectiva. Per tant, és millor retirar-nos i evitar aquesta angoixa improductiva. Som tan partidaris de l'avortament com de l'eutanàsia, i conseqüentment renunciem a un fill que porta molt temps en coma profund.

Quan vam fer la reunió per plantejar la revista que teniu a les mans, el tema del macrogeriàtric ens va fer revifar les esperances i vam tornar a mantenir un parell de debats intensos, sobre la necessitat d'un mitjà escrit i crític, en un poble en el qual es critica tot, i especialment qualsevol postura contrària a l'oficial. El mateix poble que, contradictòriament, és incapaç d'entendre la conveniència d'urbanitzar la plaça Catalunya o els carrers del Mas Sec, per només citar exemples recents. És el mateix poble que fa anys volia la Motor Ibèrica a Can Gascons —ara, el mateix alcalde confirma l'absurd d'aquell projecte— o l'aeròdrom a Panedes (on són ara aquells senyors que van fer callar l'oposició en una reunió al Casino?). No hi ha dubte que l'actual Ajuntament tampoc no ho fa prou bé, però deixem-nos de tantes converses tavernàries i

anem als plens a discutir allò que està bé, per millorar-ho, i allò que està malament, per evitar-ho. Si som incapaços de participar en la nostra col·lectivitat més immediata, com podem dir que un projecte que representa crear un altre poble dins el terme municipal de Llagostera és molt positiu? On s'ha vist tanta ceguesa, tanta ignorància? Per què no anem a viure tots a Barcelona, que ben segur no es notarà? Estem confonent la necessitat de reactivar el comerç i la indústria local, i donar feina a la gent, amb acceptar implícitament un projecte mastodòntic que si es portés a terme amb la proposta que s'ha presentat, canviarà per sempre més l'aspecte social, territorial i humà del poble.

Quan el Butlletí ja era a impremta hem sabut que l'Estanc de Dalt té nou propietari. Aquesta revista va sorgir de l'Associació de Veïns que va fer bandera de la defensa de l'antic estanc. L'Ajuntament de l'època, tot i l'informe favorable dels tècnics, no el va voler incloure a les Normes Subsidiàries, i el d'ara tampoc l'ha volgut comprar. La casa pairal de carrer de la Doma era un símbol d'una forma de vida de fa 300 anys, ¿algú pot aportar un marc més idoni per al Museu Etnològic? Però quina importància té això, quan el destí del món pot canviar en qüestió de minuts...

El poble necessita una veu discordant, que no digui sempre amén, i aquest col·lectiu ja fa anys que ha deixat de ser-ho. Els fins ara membres també renunciem a elaborar el programa de festa major, que junt amb el Lacustària va ser el cordó umbilical de la premsa llagosterenca en els darrers trenta anys. Pensem que el cordó ha de continuar estirant-se, perquè la història no ens ho perdonaria. Nosaltres fins aquí hem arribat. Esperem que vosaltres, fidels lectors, subscriptors, col·laboradors, anunciants i lletraferits, ens perdonareu aquest nou retard a la cita —haviem de sortir abans de Nadal—, però us assegurem que serà l'última vegada.

Col·lectiu de Redacció

Llagostera, desembre 1990
Núm. 56

Sumari

Plana

- 3.— La fi d'una etapa.
- 4 - 7.— Entrevista J.M. Vilarubias.
- 8.— El caminar allarga la vida.
- 10.— Culte al cos.
- 13.— Una ciutat-residència per a més de sis mil avis.
- 14 - 15.— Croquis del Projecte del macrogeriàtric.
- 16 - 17.— Reflexions entorn l'impacte territorial i social del possible macrogeriàtric.
- 18 - 25.— Entrevista Narcís Casas Masgrau.
- 22 - 23.— Molt bé, si no fos...
- 27.— Oh paladar! Oh fal·laç!
Opinions lliures.
- 28 - 32.— L'hereuet.
- 33.— La poesia de Josep Calvet.
- 34.— De Carles II a la Revolució Francesa.
- 36.— Parlem de la nostra llengua.
L'home, la natura i la droga.
- 38 - 39.— Demografia local.
- 40 - 42.— Grans homes de Catalunya

COL·LECTIU DE REDACCIÓ

Eduard Alejandro, Joan Ramon Baiges, Esteve Barceló, Pere Cañigüeral, Vicenta Casamitjana, Marta Ciurana, Núria Comas, Paco Cortés, Aurora Marco, Núria Marco, Sara Marquès, Dani Moll, Roser Noguera, Jordi Pinsach, Dani Rodas, Elena Roget, Amadeu Rovira, Xavier Ruiz, Joan Ventura, Montse Vila, Anna Viñas.

Dirigit pel Col·lectiu de Redacció.

Editat per l'Associació de Veïns
Apartat 54
LLAGOSTERA

Imprimeix:
DUCFORM, S.A.
Cassà de la Selva

Dipòsit Legal: GE-300/1980

Entrevista

Josep M. Vilarubias i Guillamet

"Traumatòleg, artista i aprenent de pagès"

Tothom el coneix i se'l relaciona normalment amb la gent més famosa del món, o més exactament amb les seves tíbies, peronés i altres ossos. El doctor Vilarubias, que des de principis d'aquest estiu s'ha instal·lat definitivament al mas de Can Gascons, de Llagostera, intenta ser per la gent del poble un llagosterenc més. O almenys això és el que ell diu mentre somriu i explica que ja s'ha fet soci del Casino i que properament se'n farà del futbol. La seva vida, que ara vol passar més planera i tranquil·lament dedicant-se a la seva família i a fer de pagès, ha estat apassionant o, si més no, interessant. I encara ho continua sent.

En aquesta entrevista el doctor ens explica a grans trets la seva etapa com a estudiant i un xic de la seva vida familiar i personal, a la que darrerament dedica la major part del seu valuós temps. Aquest metge, que encara es confessa un enamorat de tot el que sigui el món de les arts, ens ha parlat també, aquest cop com a professional, com a persona i com a llagosterenc, del projecte del macrogeriàtric, una qüestió que ara preocupa a tot el poble.

—Com és que va decidir a comprar-se una casa a Llagostera?

—La veritat és que ja feia molt temps que estava buscant indrets, pobles i cases que m'agradessin per anar-hi a viure. Jo vivia i estava molt integrat a Barcelona, però en un moment donat vaig decidir escollir un altre tipus de vida totalment diferent. Llagostera em va agradar perquè vaig trobar que estava molt ben comunicat vers la platja, Girona capital i l'autopista. El paisatge i el microclima em van agradar molt i considero que és un lloc idoni per la meua família, per la formació dels meus fills i per la meua pròpia vida, perquè ara tinc altres objectius que a Barcelona em serien més difícils de tenir. Penso que aquest és el meu lloc ideal perquè jo necessito al voltant un paisatge que em relaxi i em faci sentir tranquil. Una casa penjada d'un precipici o al mig de dues grans muntanyes és molt maca per fotografia però no per viure-hi. Aquí, tot és molt clar, molt verd i molt tranquil, molt simple. Va ser tot el conjunt d'aquestes coses el que em va fer decidir.

—Quant temps fa que viu a quí?

—Des de principis d'aquest estiu estem instal·lats definitivament aquí. Abans veníem els caps de setmana però ara ja hem tancat la casa a Barcelona. Aquest curs els meus fills ja han començat a estudiar a Girona, a Les Alzines, i a mi només em falta fer-me soci del futbol, perquè de moment ja me n'he fet del Casino.

El Dr. Vilarubias assegura que està plenament integrat a la vida del poble.

Foto: Anna Viñas

—Ens podria fer, a grans trets, una breu biografia?

—Sóc nat a Barcelona el dia de Sant Joan de 1943. Vaig estudiar el batxillerat als escolapis de Barcelona. Quan em vaig començar a plantejar el meu futur dubtava entre ser enginyer agrònom o fer Belles Arts per dedicar-me a la música o a l'escultura. El que és ben segur és que no volia ser metge. Abans però, la carrera d'enginyer agrònom s'estudiava a Madrid i evidentment això comportava unes despeses molt importants que jo no em podia permetre. És per això que vaig haver d'anul·lar aquesta idea.

En aquella època jo estava segur que estudiaria música o escultura i va ser precisament l'amor per aquesta disciplina el que em va donar a conèixer l'anatomia humana. Vaig acabar per matricular-me a Medicina.

Quan vaig entrar a la facultat em varen fitxar al departament d'anatomia per fer dibuix. Els tres primers anys van ser molt intensos perquè em dedicava quasi exclusivament a dibuixar i vaig adquirir un gran coneixement del cos humà. Llavors vaig conèixer al doctor Cabot, que en aquells moments era el metge del Futbol Club Barcelona i de la Selecció Espanyola i em vaig enamorar de l'especialitat de traumatologia perquè això de trencar ossos i apedajar-los em recordava molt el món de l'escultura.

Vaig fer traumatologia a l'hospital clínic, sempre de la mà del doctor Cabot i ajudant-me de beques i dels diners que amb molt esforços em podia donar la meua família. Llavors, durant tres anys vaig fer una mena de "gira científica", viatjant per França, Suïssa, Itàlia, Alemanya, Anglaterra i Estats Units. A la meua arribada vaig guanyar les oposicions de cap de secció a l'Hospital de la Vall d'Hebron, que aleshores es deia Francisco Franco. Posteriorment vaig guanyar les de l'Hospital Príncep d'Espanya per al mateix càrrec. Mentre treballava en aquest hospital va ser quan vaig decidir escollir un altre tipus de medicina, ja que la que estava fent a la Seguretat Social no m'omplia del tot i llavors va ser quan vaig començar a dedicar-me a l'especialitat de traumatologia, ortopèdia i medicina de l'esport, a l'Institut Universitari Dexeus, on estic fins ara.

Actualment pertanyo a més de trenta societats internacionals i nacionals, a algunes d'elles amb títol de membre d'honor, i totes elles evidentment vinculades al que és el món de

*Sobre el macrogeriàtric,
el Dr. Vilarubies opina que tal i com està plantejat no pot ser positiu pel poble.
Foto: Anna Viñas*

la traumatologia. He estat president de molts congressos, nacionals i internacionals, he publicat fins el moment bastants llibres i de la mateixa manera he col·laborat amb articles a més de cent cinquanta revistes, entre les quals s'hi compten les millors publicacions en matèria de medicina a nivell mundial.

—Deixant de banda el que és la seva vida professional, ens pot fer quatre pinzellades que ens permetin saber qui i com és la persona que hi ha darrera el metge?

—I tant. Mireu, jo sóc fill d'una família extremadament culta. El meu pare ha publicat més de cent cinquanta llibres de filosofia i història, però no pas d'una família econòmicament brillant. La veritat és que quan estudiava m'ho havia de fer com podia per poder-me pagar la carrera. Generalment treballava i estudiava al mateix temps i a vegades aconseguia alguna beca que m'ajudava a sortir endavant un temps. Durant algun temps vaig estar tocant la guitarra a les nits per aconseguir diners i fins i tot em vaig dedicar a fregar plats en un cafè a Lyon. També he corregut rallies de motos i de cotxes perquè el que treia de pri-

mes d'arribada i de sortida també m'ajudava.

Pel que fa a la meua vida familiar he de dir que em vaig casar ja una mica espigadet, el dia del Carme de fa set anys. Per cert, m'agradaria aclarir de cares al poble que la Marta, la meua actual esposa, és també la meua primera dona. Ho dic perquè m'han arribat rumors que se m'atribueix una altra senyora. La persona que veuen normalment amb mi pel poble no és la meua filla gran, és la meua esposa que és molt jove, només té trenta-dos anys.

Una vegada fins i tot el senyor rector em va dir tot convençut: "I quina filla més maca que té", referint-se a la meua dona. Es diu Marta Llopis Cliart, tenim tres fills i ara n'esperem un altre, que ja serà llagosterenc. La meua filla més gran es diu Iciar, el segon és en Xavier i la més petita és l'Ainoa.

He de dir també que la meua família s'ha integrat molt bé aquí i fins i tot la meua esposa, que és d'origen madrileny, està força contenta amb el poble perquè no ha tingut cap problema d'expressió.

—Sembla ser que a una persona coneguda i amb una vida interessant sempre li és més fàcil integrar-se.

Josep M. Vilarubies, la seva dona Marta i els seus tres fills, a can Gascons.

Foto: Anna Viñas

Pensa que la rebuda hagués estat la mateixa si vostè fos una persona totalment anònima?

—La veritat és que jo preferiria dir-me Martínez i que ningú no m'hagués conegut. De fet un dels motius pels quals jo em refugio i intento canviar de vida és perquè l'aspecte públic, de televisió i diaris, ja l'he viscut i no m'omple en absolut. Amb una hora de treball pots guanyar molts cèntims però una hora dedicada als fills i a l'esposa és per mi cent mil vegades més enriquidora. Evidentment, una persona coneguda sempre té avantatges però jo he intentat passar molt desapercebut pel poble. No renuncio a ser qui sóc però tampoc m'he molestat massa a donar-me a conèixer.

Quan algú pel carrer em pregunta "escoltim, vostè no és..." evidentment li contesto però al costat dels que em coneixen pels diaris, hi ha també gent que m'ha confós per l'encarregat de Can Gascons, pel masover. Això no em preocupa gaire.

—Ara, després d'haver tingut una vida tant moguda, d'haver fet tantes coses i d'haver deixat de fer-ne tantes, com es pot interpretar aquest retir al camp?

—De fet no es pot dir que em retiri, senzillament he canviat de manera de viure. Jo entenc que només es viu una vegada i que s'ha de ser conscient de com es vol fer. Això de deixar-ho tot per demà, per quan em jubili, no em convenç gaire. Jo fonamentalment diria que en aquests moments el meu objectiu primordial és educar els meus fills i estar amb la meua esposa. El segon, junt amb el primer naturalment, és curar el millor possible els malalts i en tercer lloc desenvolupar-me una mica com a home. És a dir, jo he estat durant molts anys dedicat quasi exclusivament a fer de metge, de cirurgia, operant de sol a sol. Ara crec que tinc una altra tasca: operar una mica menys i dedicar-me a la meua dona i fills una mica més. Al mateix temps també tinc projectat publicar una sèrie de llibres i assajos que ja fa temps que tinc pensats.

—Què en pensa de la gent del poble?

—Jo diria que Llagostera és un poble amb un gran present i un gran futur, perquè és un poble ric en tots els sentits. He quedat parat pel nombre de museus i activitats culturals i festives que s'organitzen, ja que és un poble relativament petit. La persona

que ve de Barcelona no té cap tipus de dificultat per trobar aquí el mateix que trobaria allà. A mi el televisor me l'arregla tan bé en Genóher com ho podrien fer a Barcelona. Els industrials que m'han muntat la caldera aquí no ho podien haver fet millor. Vosaltres potser no en sou conscients, però en altres pobles per comprar-te una corbata o uns mitjons te n'has d'anar fora. El nucli urbà de Llagostera és relativament petit i en canvi hi pots trobar de tot. Pots comprar l'aparell electrònic més avançat, la peça de recanvi del cotxe més sofisticat... Per exemple, a mi, aquest estiu se'm va avariar el tractor. Doncs bé, en Brugulat, immediatament, m'ho va arreglar com ho podien haver fet a la Ford, a Holanda.

He trobat que la gent té un nivell cultural francament bo. Només tinc paraules d'agraïment per al doctor Pascual, que va ser el primer que vaig conèixer, per en Narcís Casas i per tanta altra gent. Quan vaig arribar vaig anar a saludar a les persones més representatives del poble, no en plan de "aquí estoy yo" sinó perquè crec que quan una persona va a casa d'una altra ha de dir bon dia a l'entrar. Encara que a la meua arribada no hagués dit

res, a la llarga tothom se n'hagués asabentat igualment i per tant crec que és més ètic i més maco fer el gest jo abans que la gent pugui pensar: "mira aquest, com que és famòs no diu res".

De moment estic contentíssim d'haver vingut a Llagostera, l'únic desavantatge que tinc és que m'he de llevar a les sis per arribar a treballar a Barcelona a l'hora. Però les molèsties queden compensades per la meva estada aquí.

—Ha estat present en alguna Festa Major del poble?

—Aquest any passat no hi vaig poder assistir perquè era a l'estranger. El primer any que vaig ser a Llagostera hi vaig anar algun dia però no la vaig poder acabar de gaudir perquè el mateix dia que començava la Festa vaig caure volent fer de pagès i em vaig trencar dues costelles. De totes maneres vaig anar a l'envelat igualment, a recordar els meus temps de joventut, quan em dedicava a anar als envelats a lligar tant com podia.

—Ens pot citar alguns dels noms de la gent famosa a la que ha intervengut?

—Pel que fa a gent vinculada amb el món de l'esport he operat per exemple en Sito Pons, en Carles Cardús, Àlex Crivillé, Aspar i els germans Gil entre molts d'altres. També he curat a molta gent de l'espectacle com Mari Santpere o Joan Manel Serrat i a polítics importants dels quals preferixo no dir el nom.

—Com vostè ja deu saber l'empresa Motor Ibèrica tenia intenció d'instal·lar-se a Llagostera, precisament en la finca que viu ara, l'any 77. Posteriorment, l'any 80 es va intentar construir un aeròdrom i ara, al 90, hi ha la iniciativa de construir un macro-geriàtric. Aquesta és la tercera vegada en pocs anys que es vol construir un projecte de gran envergadura a Llagostera. En relació al tema del geriàtric, que és el més proper a la seva professió, quina opinió en té?

—A mi personalment tot el que és "macro" em sona malament i penso que està destinat a acabar malament. Per exemple, les macrociutats sanitàries que es van construir en el seu moment avui en dia no es farien ni penso que s'hagin de fer. Si el projecte es fa tal i com es deia en les dades que van sortir publicades a la premsa, no penso que sigui una bona idea perquè seria convertir Llagostera en una ciutat mortuòria. Les altres dades que m'han arribat, i parlo sempre d'informacions extraoficials i sense cap mena de rigor, són molt més prudents i

segons aquestes el que es faria no és exactament un macrogeriàtric sinó unes instal·lacions de dimensions gens escandaloses. Em consta que el projecte original com a tal no es durà a terme. Sembla ser que la Generalitat ho volia reduir una mica. Personalment penso que si el centre es fes amb unes justes dimensions podria comportar uns beneficis substancials per a la població de Llagostera però això, repeteixo, sempre que es faci amb prudència i de manera que no afecti l'hàbitat i els costums del poble.

La veritat és que a mi em faria una mica de por portar aquí 6.000 japonesos. Evidentment la majoria de gent que vindrien serien estrangers, perquè potser el proper alcalde que tindriem seria japonès i acabariem menjant tots amb "palillos".

A mi em molestaria molt veure augmentada tan brutalment la població del poble perquè jo egoistament busco tranquil·litat a Llagostera. També comprenc però que si això ha de representar un bé per al poble, cosa que desconec, s'ha d'acceptar.

Com a persona i com a metge penso que unes instal·lacions esportives i una residència geriàtrica maca i digna, potser ens haurà de servir a tots quan siguem vells.

—Per una banda, amb la construcció del macrogeriàtric hi ha la creació de molts llocs de treball i això sembla que és engrescador per a la gent. D'altra banda però, hi ha el problema del desequilibri territorial i poblacional i del gran impacte sociològic que provocaria la seva construcció. Què en pensa d'aquests problemes sumats a la manca d'una infraestructura bàsica per acollir aquest volum de gent?

—Trobaria molt bé que es fes un hospital perquè això evitaria que la gent s'hagués de desplaçar a Girona o Palamós. A Alemanya per exemple, cada poble, per petit que sigui, té el seu propi hospital, perfectament equipat i modernitzat. Als grans hospitals de les capitals només s'hi porten els casos molt greus o molt específics. El fet que es construís un hospital comarcal, la qual cosa no vol dir de segona categoria, m'interessaria des de la meua condició de ciutadà de Llagostera, que és com em sento.

El projecte d'ajuntar tantes vides humanes en un sol espai no és en principi ni bo ni dolent, tot depèn de com es faci. Jo penso que el problema no ve dels polítics, sinó dels bèsties de fills que no volen els pares a casa quan aquests es fan vells. Moltes vegades succeeix que les estructures

polítics, del color que siguin, han de fer una sèrie de coses perquè els que tenen el deure de fer-les no ho fan. A mi el que realment em fa pena és que hagin d'existir centres geriàtrics. Penso que és un insult i un gran error que a una certa edat s'agafin els pares i es reclueixin en un centre o una residència. Que la Generalitat o la Societat para el Desarrollo Geriátrico S.A. faci aquest tipus de centres em sembla molt bé, perquè està demostrat que són necessaris. Crec que els geriàtrics haurien de ser molt més dignes que qualsevol habitatge o hospital perquè estan fets per a gent que no tenen gaires anys de vida per davant i per tant han de tenir l'oportunitat de viure els seus darrers moments de la forma més maca.

Montse Vila
Anna Viñas

El caminar allarga la vida

Caminar és avançar a passes, no aixecant totalment un peu que l'altre no toqui a terra. Si hom pot, l'interessant és caminar a bon pas. D'aquesta manera s'aconsegueix un bon ritme orgànic, perquè tot el cos pugui prendre part en aquest exercici.

L'exercici moderat de caminar, segons estudis observats pels metges, afavoreix el control de colesterol a la sang a través de les "molècules lipoproteiques", les quals tendeixen a eliminar l'excés de grasses, i alhora se generen en major quantitat al caminar. Aquestes molècules anomenades HDL lipoproteïnes, segresten el colesterol de les cèl·lules i les traslladen al fetge, on són destruïdes per l'acció de la bilis. És cert, doncs, que quan es camina cada dia s'allibera el colesterol en accés que és un tòxic pel cos humà, sobretot en edat avançada. Per altra banda quan caminem atreïem amb més quantitat l'aire exterior cap els pulmons, per això en aspirar-lo cal fer-ho amb intensitat a fi que passi per tot el tòrax. Així queda totalment oxigenat, sempre i quan al lloc on es passa no estigui contaminat. I és que amb les respiracions profundes i penetrants s'activa i beneficia més la sang. És un principi molt correcte a respectar. I és que la respiració consta d'inspiracions i d'expiracions i és bo exercir-la de manera estimulante. No hi ha cap dubte que caminar és un dels exercicis més complets per a corregir íntegrament el restrenyiment. Per no tenir gaires nervis als òrgans de cordons que posen en comunicació totes les diferents parts del cos amb el cervell, és bo anar a caminar, ja que mentre es camina desapareixen totes les cabòries que sovint s'acumulen en la vida quotidiana. També el moviment de caminar enforteix considerablement els músculs, els quals són uns teixits de fibres que serveixen per a produir activitat i energia a les diferents parts de l'organisme. Pel que toca als ossos s'ha comprovat que la manca d'activitat disminueix la composició del seu teixit. En aquest petit esbós és fàcil comprendre que caminar és molt saludable per a poder mantenir-se amb salut i allargar la vida, perquè el cos experimenta més potència i capacitat.

L'ésser humà ha tingut sempre una preocupació per la prolongació de

La nostra colla d'abans al moment de sortir de la cala Salions cap al poble.

la vida. En els darrers anys ha arrelat en molts sectors de pobles que la pràctica d'exercici físic protegeix i allarga la vida. I és que la vida massa sedentària afavoreix l'aparició de determinades malalties, fins i tot esdevenen de manera impensada.

Després d'una llarga caminada, no hi ha com una bona ensabonada i esbandir-se amb aigua una mica calenta, fer uns quants minuts el pla inclinat, perquè relaxa i fa disminuir la fatiga i la tensió. Seguir aquest mètode és la solució per quedar altra volta com nou!

Quan érem joves, en Gumersind Pareta i jo anàvem cada diumenge a Salions. I en aquell temps caminàvem molt, perquè sabíem des del punt de vista psicològic i pràctic que el caminar ens donava vigor, energia i benestar. I a més a més, ens feia inspirar amb la contemplació d'aquells bells i inigualables paisatges, els quals albiràvem el mar i els turons de les estribacions de Sant Grau amb gairebé tot el litoral de la Costa Brava i mirant a tramuntana gaudíem de les panoràmiques del pirineu fins passat el massís del Montseny. Aquelles rautes de caminar tant, foren dedicades amb rigorosa disciplina i amb la idea, com ja he dit, de la contemplació per a poder admirar i observar la inclinació de la naturalesa, la qual hi brillava tot amb tanta dolçor! I és evident que aquelles grans marxes ens han permès i facilitat

el poder gaudir de més salut i menys malalties. Tant és així que encara ara, continuo discretament a no oblidar-les ni deixar-les totalment, ja que més aviat sento com una mena d'enyorança en no haver passat més temps al mar i al bosc. I és que la vida a l'aire lliure és una delícia que no té preu. En efecte: la pràctica de caminar en llocs esplendorosos naturals aixeca l'alegria a nivells molt elevats. I hom observa en veure'ls un sabor especial que incita repetir-los amb més freqüència, sobretot els qui tenim la sort de viure en un poble agraiat de clima i de bells paratges, els quals captiven amb força els nostres sentits. Per això ara és una pena lamentable en constatar que gairebé tothom s'ha convertit en l'esclavatge de l'automòbil. I malgrat que sovint es diu anem a fer un volt, no vol pas dir anar a caminar, sinó significa anar-hi amb cotxe. S'ha perdut aquell bon costum. Potser un altre dia es tornarà posar de moda. Tant de bo sigui així, que es pugui recuperar, perquè és una de les coses que estimula més l'esperit i el cos per a poder viure plàcidament!

Però en el supòsit que retorni tal com era abans, el qui el pugui practicar s'adonarà irremissiblement del munt de temptacions atractives i agradables que neixen quan hom camina pels rodals de la nostra vila xica!

Josep Vila Soteres

PAPERERIA - LLIBRERIA - FOTOGRAFIA - OBJECTES REGAL

Casa Llinós

PILAR SUREDA TORRENT

Us assabenta que, a més dels articles habituals
que hi podeu trobar, ara també disposem d'una
GRAN NOVETAT !!!

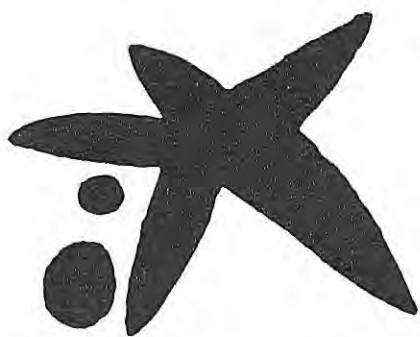
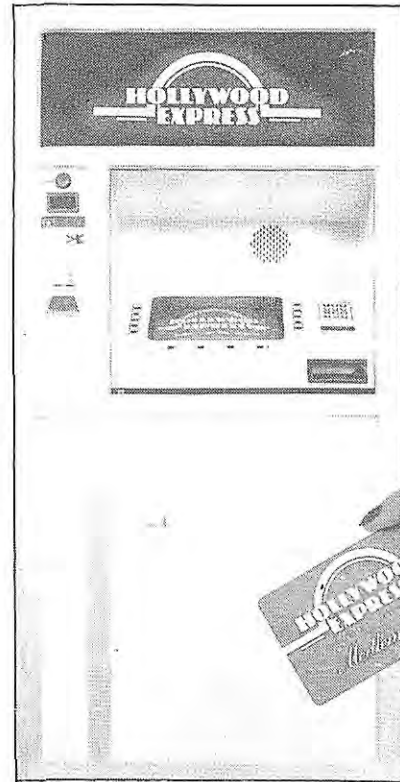
LLOGUER DE PEL·LÍCULES PER A VÍDEO VHS

SERVEI AUTOMÀTIC
PERMANENT (feiners i festius) **24 h.**

Utilitzant uns BONS (targeta HAPPY CARD) i retornant la
pel·lícula abans de 12 hores, el lloguer li costa la mitat de preu

VINGUI A PROVAR-HO. L'ESPEREM !.

Tenim una senyoreta a la seva disposició per informar-lo.

"la Caixa"

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS
DE BARCELONA

LLAGOSTERA

Auto - Escola LLAGOSTERA

li ofereix l'oportunitat d'aconseguir
el permís de conduir en les seves
diferents classes:

LLICÈNCIA PER A CICLOMOTOR
14 anys

A-1: 16 anys

A-2 B-1 B-2: 18 anys

C - 1: 18 anys, —Camió—

Consulti'ns a:

P. Tomàs de A. Boada, 10 - Tel. 83 00 81
LLAGOSTERA

Narcís Monturiol, 30 - Tel. 85 05 46
VIDRERES

C/. Rusinyol, s/n
CALDES DE MALAVELLA

Culte al cos

Llagostera. Carrer Bon Aire. Agost 1989.

Nyieeeeeeeeeeeeeec! "Haurem de posar oli a la porta". La noia travessa l'entrada amb dificultat. Llavors la dificultat li diu: "Deixa'm sobre la taula". Ella deixa els pòsters i títols al taulell i dirigeix la vista a les parets despulades del recinte. Llavors la desvia cap als bíceps dels musculosos i somrients individus que vestiran aquells murs fins ara sense vida. Acte seguit es disposa a col·locar, rera el taulell, els títols que ha anat obtenint al llarg de la seva carrera: "Lídia Marzo Agüera: Educació Física", "Lídia M. A.: Massatgista", "L. M. A.: Culturisme i Musculació", "L. M. A.: Jazz", deixant un espai prudencial per al d'Aeròbic, que s'estava gestant.

Llagostera. Carrer bon Aire. Octubre 1990. Hora d'obrir.

La gent comença a entrar al gimnàs. Quan veuen la porta deixen els problemes al penjador junt amb l'abric. "Bona tarda". La Lídia somriu interiorment. "Sembla que la petita crisi de l'estiu va desaparèixer", és força lògic, si tenim en compte que a l'hivern, la gent té més problemes i és quan més necessita desfegar-se. I el factor temperatura també hi influeix. "Bona tarda".

"Avui toca classe de manteniment. No té gaire complicació, els grups solen venir a mantenir-se en forma i per

aprimar-se bàsicament. Ara bé, el nivell és força alt, tothom fa el que pot per seguir-la".

"Lídia, què et sembla que puc fer per inflar els pectorals?"

"Lídia, què et sembla que puc fer per eliminar la cel·lulitis?"

"Curiós, estrany —pensa la Lídia—. Mentre ells s'inflen, elles es desinflen. Deu tenir a veure amb allò de l'equilibri".

La Lídia els dóna les instruccions oportunes i ells es dirigeixen a la sala on hi ha tota mena de màquines de musculació i d'aire comprimit. La noia, però, té instruccions per anar a la classe de jazz. Ella troba entretingut fer els exercicis al ritme de la música. De fet, és molt semblant a les classes d'aeròbic i de modelatge, encara que la primera està més dedicada al gimnàs en si, sobre una música de fons, i la segona és el mateix però en menor intensitat.

Acabada la classe, la Lídia puja a veure què fan els nois. A mitja escala ja se senten els gemecs de l'esforç dels soferts culturistes o aspirants.

Dia rera dia aquests augmenten el volum. Gràcies al fet d'exercitar els diferents músculs que integren el seu cos i a la ingestió de proteïnes naturals. Amb aquests dos factors s'aconsegueix un combinat explosiu que té com a conseqüència una massa muscular, venosa i lluent que s'anomena

cos (de culturista) al qual, segons sembla, hem d'aspirar tots.

Pels que ja no hi són a temps, la Lídia ha trobat a l'Emili, un professor de ioga que s'encarrega de donar classe a un grup reduït format bàsicament per persones grans.

"Què hi ha noiet?" pensa. "Només té 7 anys però guaita'l, ja s'espavila, ja!". Gairebé segueix el mateix ritme que els que tenen 10 anys més.

És bo que els petits prenguin exemple dels més grans i viceversa.

"Això millora el rendiment d'uns i altres".

Acabada la classe, la Lídia posa en funcionament les dues sàunies per a tots aquells que volen eliminar més toxines. Llavors la Lídia escombra les toxines que ha deixat la gent.

Les noies que tenen aspiracions a botifarra poden satisfer les seves il·lusions introduint-se dins la màquina infernal anomenada Solàrium i exposar-se a uns raigs que els deixaran un cos semblant al d'un crustaci.

A quarts de 10 de la nit, i amb el gimnàs encara impregnats del baf de l'aigua calenta de les dutxes, la Lídia tanca els llums i se'n va.

"Bona nit, Lídia!".

Col·lectiu de Redacció

Un exercici de les alumnes del gimnàs Gim 2x4. Foto: Montse Vila

ALDITRANS JAPIC

—Servei de Recaderia a:

* Barcelona

* Figueres

* Girona

LLAGOSTERA

C/. Girona, 16
Tel. 83.01.83

BARCELONA

C/. Almogavers, 131
Tel. 300.54.67

FIGUERES

C/. Lleó, s/n.
Tel. 50.55.08

GIRONA

C/. Alacant, 1
Tel. 23.72.00

*SERVEI ESPECIAL
TELEFAX*

Restaurant

Hostal

Mas Roure

Telefon 83 12 02

Carretera Vidreres a Sant Feliu

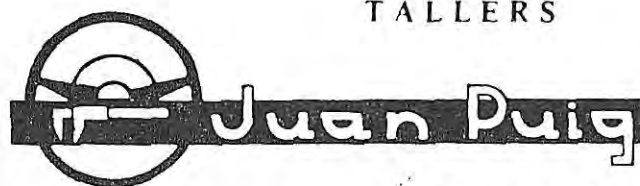
Llagostera (Girona)

TEJIDOS

Angel Hernández Hernández

Especialidad en ropa para el hogar,
camisas y pantalones

Tienda: C/. Camprodón, 2 (frente gasolinera)
Part.: C/. Mas Sec, 59 - Tel. (972) 83 08 93
LLAGOSTERA

TALLERS

SERVEI DE GRÚA

Ctra. de Tossa, 13
Telèfon 83 03 89

LLAGOSTERA
(Girona)

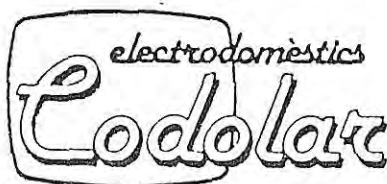
DISC MUSIC

VÍDEO CLUB

Discs - Cassettes - Compac Disc

C/. Comte Guifré, 25

LLAGOSTERA

Som especialistes en electrodomèstics

C/. Camprodón, 11 Tel. 83 04 77 - **LLAGOSTERA**

Els hi ofereix els seus serveis de

Fontaneria
Electricitat
Calefacció

INSTAL·LACIONS

FEC

FONTANERIA - ELECTRICITAT - CALEFACCIÓ

Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83 04 96

LLAGOSTERA

motos jorma-7

Venda i reparació de
MOTOS - MOTOCULTORS
MOTOSERRES - BICICLETES

Passeig Tomàs de A. Boada Borrell, 10

Llagostera

Construcciones JOSE Ramirez

Urbanización "Cal Curt"
Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

Una ciutat-residència per a més de sis mil avis

Llagostera, amb poc més de cinc mil habitants, podria gairebé triplicar el seu cens actual si prospera la proposta que l'empresa Cogisa ha presentat a l'Ajuntament per construir un macrogeriàtric internacional a la zona de Can Boada que podria donar cabuda a 6.300 persones, a més dels 3.000 residents que serien instal·lats en uns terrenys de Santa Cristina d'Aro, concretament a Vallpresona i Solius. El debat és viu, i també la polèmica, davant d'un projecte que canviaria la fisonomia del poble, tant sigui per a bo o per a dolent.

Cogisa, una empresa que té la seu a Barcelona, vol invertir 48.000 milions de pessetes a Llagostera i Santa Cristina d'Aro. Malgrat la forta inversió que pot provocar passions i odis, cap responsable de la companyia ha donat la cara per explicar amb exactitud quin tipus de complex es vol construir, de manera que la insistència dels diferents mitjans de comunicació només ha aconseguit que Cogisa redactés una nota al·ludint a l'interès per fer "un projecte d'una ciutat geriàtrica per a la tercera edat activa amb implantació a Girona". Una nota ridícula més adient per a una ciutat fantasma que per a una residència que ha de tenir cura de milers d'avis. També, els alcaldes de Llagostera, Narcís Casas, i el de Santa Cristina, Enric Rosselló, neguen haver tingut cap altre contacte més profund amb l'empresa que no hagi estat la simple presentació del projecte, el qual, està sent estudiat per la Comissió d'Urbanisme de Girona, que des de fa tres mesos no s'ha pronunciat, com si tingués por de fer-ho.

El nucli més important d'aquesta ciutat per a gent gran estaria situat a Llagostera, en els terrenys de Can Boada. La societat madrilenya Centros Geriátricos Internacionales SA (CGI) ha estat responsable de dissenyar el geriàtric, mentre que Corporación de Gestión Internacional (COGISA), s'encarrega de la recerca de possibles inversors i és l'empresa que va contactar amb els ajuntaments afectats, el mes de setembre passat.

Una ciutat auto-suficient

El centre neuràlgic de la ciutat-residència se situaria a Can Boada, a poca

distància del casc urbà. Malgrat l'optimisme d'alguns sectors de la població —comerciants i botiguers— el complex seria una ciutat totalment auto-suficient amb un enorme centre comercial que disposaria de supermercats, agència de viatges, gestoria, cafeteries, casino del poble, aparcaments, restaurants, boutiques, i fins i tot consuls, sense oblidar —els promotors ho han reconegut— que es tracta d'una iniciativa privada i, per tant, d'un negoci a gran escala. L'hotel està projectat per donar cabuda a 300 persones, i l'hospital, qualificat per un portaveu de Cogisa "de tecnològicament avançat", tindria una capacitat per a 350 malalts crònics i trenta llits del tipus UVI. Aquest mateix portaveu no va voler desmentir ni confirmar sobre la possibilitat que el doctor Josep Maria Vilarubias —molt conegut a Llagostera i que actualment exerceix a la clínica Dexeus de Barcelona— es pogués fer càrrec del departament de traumatologia de l'hospital.

Tot això, evidentment, necessita espai. La futura ciutat-residència ocuparia un total de 253 hectàrees, de les quals 146 hab. pertanyen a Can Boada, ja que s'hi preveu un sostre edificable de 277.310 metres quadrats i la construcció de 3.793 habitatges que donarien cabuda a 6.300 persones. De fer-se realitat Llagostera és convertiria en un dels municipis més internacionals de Catalunya, doncs els promotors esperen que el geriàtric es converteixi en un centre d'atracció per a la tercera edat del Japó, la Gran Bretanya, Alemanya i els països nòrdics. Els avis podrien gaudir de llargues estades, lluny del fred d'hivern d'aquests països, i serien visitats per amics i familiars.

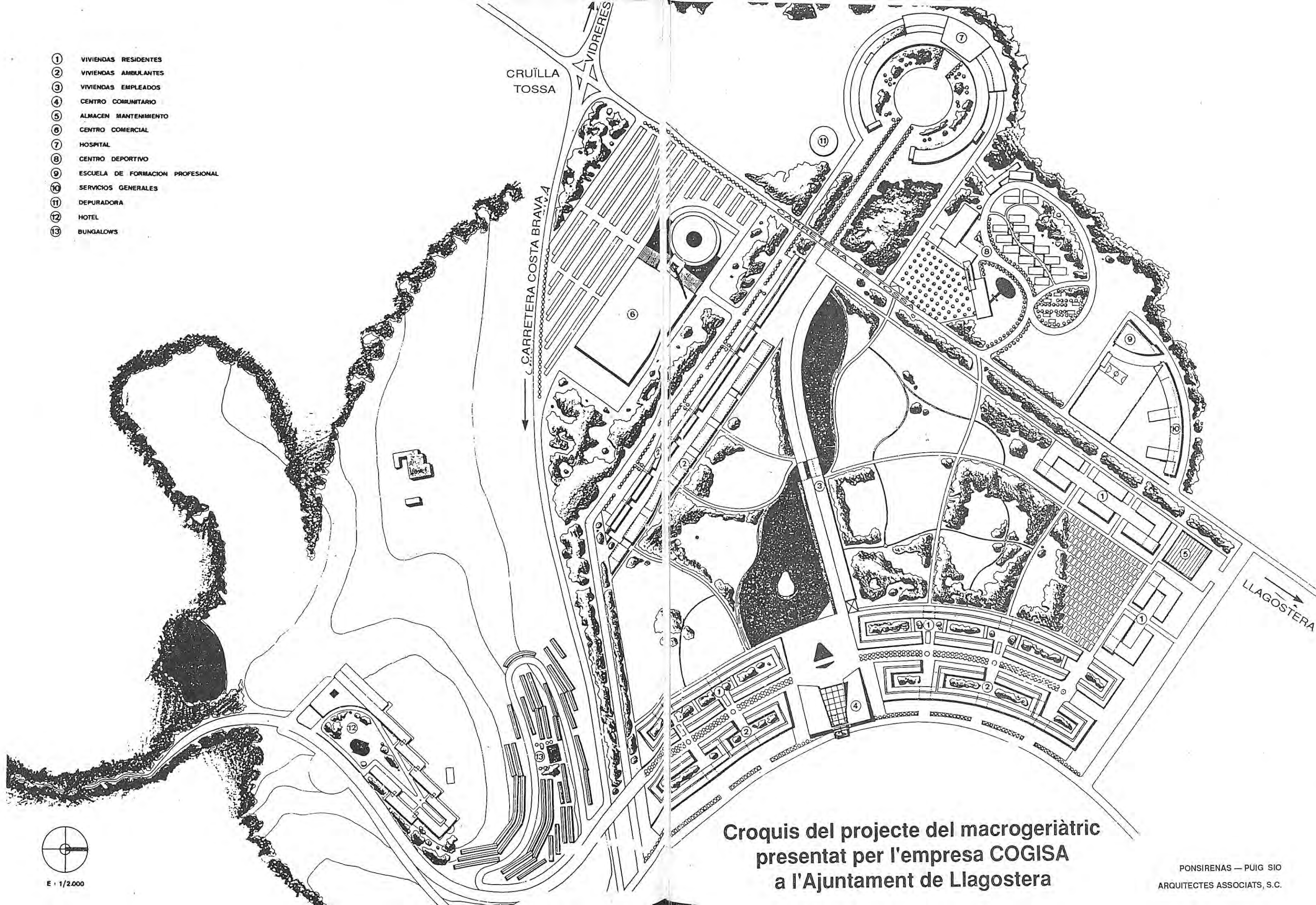
En global, és a dir, juntament amb Solius i Vallpresona, el projecte pretén col·locar 7.500 persones en centres residencials, 600 en hotels, a més de 600 empleats fixes. En aquest sentit, s'ha de destacar la creació d'un centre de Formació Professional que suposadament serviria per reciclar els coneixements dels treballadors.

Quant a Solius, el màxim edificable seria de 99.074 m² que acollirien un hotel de 150 places, 2.510 persones i un centre esportiu, mentre que a Vallpresona el límit màxim del sostre edificable és de 34.708 m² per a 790 persones, un hotel de 150 places i un altre centre esportiu.

És clar, doncs, que dins de l'àmbit del servei social el futur macro-geriàtric és també una proposta privada amb ànim de lucre. El departament d'Urbanisme a Girona s'ha de pronunciar sobre la requalificació dels terrenys de zona rural a urbanitzable com a primer pas per a la següent decisió. La Generalitat ja ha dit la seva mitjantçant el Conseller de Benestar Social, Antoni Comas, que va afirmar que aquest tipus d'equipaments són contraris a la política del Govern vers la tercera edat. No obstant això, és difícil prendre una postura ferma en aquest afer i apostar amb seguretat a favor o contra el projecte. El mateix alcalde, Narcís Casas, no vol ser recordat com l'alcalde que va deixar fer el geriàtric ni com al que el va impedir.

Joan Ramon Baiges

- ① VIVIENDAS RESIDENTES
- ② VIVIENDAS AMBULANTES
- ③ VIVIENDAS EMPLEADOS
- ④ CENTRO COMUNITARIO
- ⑤ ALMACEN MANTENIMIENTO
- ⑥ CENTRO COMERCIAL
- ⑦ HOSPITAL
- ⑧ CENTRO DEPORTIVO
- ⑨ ESCUELA DE FORMACION PROFESIONAL
- ⑩ SERVICIOS GENERALES
- ⑪ DEPURADORA
- ⑫ HOTEL
- ⑬ BUNGALOWS

Croquis del projecte del macrogeriàtric
 presentat per l'empresa COGISA
 a l'Ajuntament de Llagostera

Reflexions entorn l'impacte territorial i social del possible macrogeriàtric

Des del moment en que l'equip de redacció del Butlletí ens encarregà l'elaboració d'un article on es valoressin els impactes territorials i socials que podia representar el macrogeriàtric de Llagostera, ens vam adonar que amb la poca o quasi nul·la informació de què disposavem, en aquests moments, ens era impossible fer un informe tècnic. Ara bé, el tema era prou interessant des del nostre punt de vista i, per això, vam considerar que la nostra aportació podia ésser la de plantejar un seguit de qüestions que pensem caldrà valorar de manera molt seriosa i profunda en el moment de prendre qualsevol decisió.

Una zona d'alt dinamisme

En el conjunt de Catalunya, Llagostera està considerada com un "centre productiu de Tercer Nivell". En base a un estudi recent, (1) examinarem la peculiar situació del municipi:

Llagostera es localitza a mig camí entre Girona i la Costa Brava, i per tant es troba en una zona d'alt dinamisme, tant industrial com de serveis.

El municipi compta amb uns 5100 habitants i ha mantingut un creixement demogràfic important i continuat a partir de la dècada dels 60.

L'estructura productiva mostra un predomini dels serveis, els quals pràcticament concentren el 40% dels ocupats, la indústria només representa un 32% se bé ha experimentat una notable expansió en els darrers anys. La construcció, influïda per la proximitat de la costa, en concentra el 14%, percentatge important però molt per sota del 25% que representava el 1975.

El municipi gaudeix d'una bona connectivitat amb les vies ràpides de comunicació de Catalunya. No hi ha pràcticament cap anàlisi o reflexió sobre el passat recent o les expectatives potencials de la zona que deixi de banda aquest aspecte. Aquest factor pot ésser definitori en el futur de cares a la descongestió industrial de Barcelona i en menor grau de Girona.

En definitiva, totes aquestes característiques i els dos pols industrials pròxims (el corredor de la Tordera i la zona que envolta la ciutat de Girona) fan d'aquest municipi i dels seus veïns centres previsibles de noves inversions, pensis en el parc tecnològic, el camp de golf, les indústries de capital japonès... Per tant, l'elecció de la zona per a la ubicació del possible macrogeriàtric no s'ha fet de manera gratuïta. Respon a una anàlisi de les potencialitats de l'àrea i de rendabilitat.

Amb aquesta perspectiva considerem que es necessari que des de l'administració es plantegi una planificació global de l'àrea.

Es convenient definir quin paper ha de jugar i on s'han d'encaminar les inversions per tal de fer possible una bona coordinació entre el creixement econòmic, l'equilibri territorial i el medi ambient. Esperem que aquest sigui un dels elements que contempli el Pla Territorial de Catalunya i el plans sectorials que desenvolupi.

Consideracions "Mediambientals"

Segons les informacions que tenim resecta el projecte de macrogeriàtric que ha estat presentat als Ajuntaments de Llagostera i Santa Cristina es preveu l'edificació de 3793 habitatges a Can Boada, 1543 a Solius i 407 a Vallpresona, mentre que el nombre global de persones que aquesta ciutat-residència podria acollir és de 9600. En la proposta també es preveu la construcció de tres hotels, d'una clínica amb 380 places i d'un centre comercial i esportiu. Les dimensions d'aquesta complex fan evident als ulls de tothom que l'impacte que pot tenir damunt el medi és important i per tant cal valorar-lo en totes les seves vessants i perspectives. Tot seguit apunten alguns elements de reflexió:

— Un complex d'aquesta magnitud fa malbé o, dit d'un altre manera, modifica unes extensions de terreny considerables. D'una banda, hem de valorar fins a quin punt s'entra en contradicció amb els objectius i previsions del Parc Natural de les Gavarres. De l'altre, pel que pot comportar l'impacte a la Cala de Vallpresona a Santa Cristina, hem de valorar si volem continuar malmetent la nostra costa o ens interessa preservar alguns d'aquells espais més o

menys intactes fins el moment. Finalment, hem de considerar fins a quin punt aquest projecte entra en contradicció amb l'espai agrícola de la zona.

— Tant Llagostera com Santa Cristina, de fa molts anys, tenen un problema urbanístic pendent d'un gran impacte territorial. Hi ha urbanitzacions distribuïdes arreu del territori municipal amb greus mancances de serveis (asfaltat, enllumenat, aigua...). A Llagostera, que és el municipi menys afectat, dites urbanitzacions ja ocupen més del 10% del territori. Per tant, la construcció del complex no fa res més que augmentar aquest percentatge de territori ocupat de manera desordenada i poc coherent. A més si s'actua amb poca cautela, com és habitual en tota aquesta àrea, pot esdevenir una zona urbanitzada sense el mínim de condicions, essent a la llarga un gran pes pel municipi.

— El volum d'aigua que 10.000 habitants potencials de l'àrea poden arribar a consumir és molt alt. En base a un índex domèstic, sense contar regar les zones ajardinades, molt importants en l'àrea, el consum està els vols de 200 l. hab. dia, per tant si no està molt ben dimensionat es probable que es donés una sobreexplotació dels aqüífers.

— L'increment de residus sòlids que pot generar una població potencial de 10.000 habitants pot estar al voltant de les 5 tones diàries. Per tant, es fa evident que cal un nou plantejament de com es tracten.

— Per últim, convé tenir present que qualsevol de les ubicacions proposades en el projecte comporten un canvi en la qualificació prevista en el planejament vigent fins ara (pas de sòl rústic a urbanitzable). Convé recordar que tot planejament s'aprova després d'una exposició pública que permet opinar al ciutadà sobre si considera o no adequada l'ordenació proposada.

Anàlisi socio-econòmica

Les repercussions directes i indirectes que la implantació del possible macrogeriàtric pot tenir sobre l'estructura socio-econòmica del municipi de Llagostera i de tota l'àrea implicada en el projecte son diverses i al mateix temps contradictòries. Passem a fer algunes consideracions:

— A primer cop d'ull hom podria imaginar que la nova implantació pot suposar un augment en l'oferta de llocs

de treball fins ara estancada. Convé, abans d'engrescar-se, puntualitzar les coses. Per les poques informacions que tenim al respecte, sembla que estem davant una organització molt estancada que es portarà la seva mà d'obra. És probable que dins la mateixa empresa ja existeixin els seus electricistes, llaners... que es cuidaran del manteniment. Pel que respecte a la mà d'obra qualificada és costum en grans complexos empresarials que la selecció de personal sigui molt dirigida i estricta. Amb aquesta perspectiva queda reduït l'accés de la població de Llagostera i, en tot cas, quedarà relegat a la mà d'obra molt poc qualificada que tot i no deixar d'ésser important no és el que més interessa. La queixa més gran de la població del municipi és que la gent jove, amb un mínim de professionalització, marxa del poble a treballar fora, Llagostera es converteix amb un municipi dormitori.

—Una estructura empresarial d'aquest tipus i concretament aquesta, sembla que està pensada per funcionar mitjançant serveis comunitaris inclús els de menjador. Aquesta estructura implica que les compres de tot tipus es facin en comerços a l'engros i a gran àrees comercials. Tanmateix, sembla que en ben poca cosa poden beneficiar el petit comerciant de Llagostera. A més, i sempre partint de la poca informació de que disposem, el complexa compta amb diferents comerços, serveis de perruqueria,... Per això necessita molt poc el que pugui oferir. Llagostera.

— Com és evident, en tots els llocs on s'han fet grans obres de construcció en poc temps, l'arribada de mà d'obra immigrada temporal és important. Aquest és un fet que cal considerar de manera cautelosa donat que suposa un impacte momentani molt important que pot crear en un temps no massa llunyà uns desajustos econòmics i socials

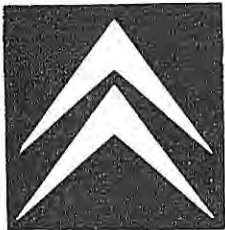
importants i difícils d'assumir pel municipi.

Hem de recordar que l'estructura de la població de Catalunya es cada vegada més envellida i per tant, ha arribat el moment de que l'administració i la societat en general hem de plantejar-nos quin model d'habitat és el millor per aconseguir el màxim benestar d'aquesta població. Per tant, abans de donar llum verda a qualsevol alternativa i abans inclús de valorar qualsevol impacte territorial de la construcció convé saber si aquest el model que volem per als nostres avis.

Margarida Castañer (Geògraf)
Anna Ribas (Geògraf)

(1) Lleóart, P, dir (1989): Les potencialitats dels centres industrials de tercer nivell.

Barcelona, Generalitat de Catalunya i Banca Catalana.

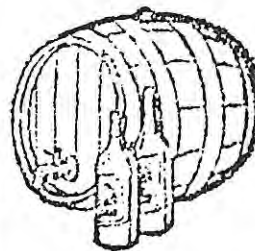
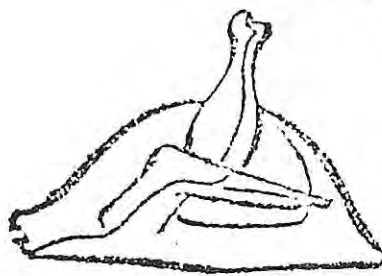

Taller Bernis S.A.

LLAGOSTERA

cal degollat

menjars i vins

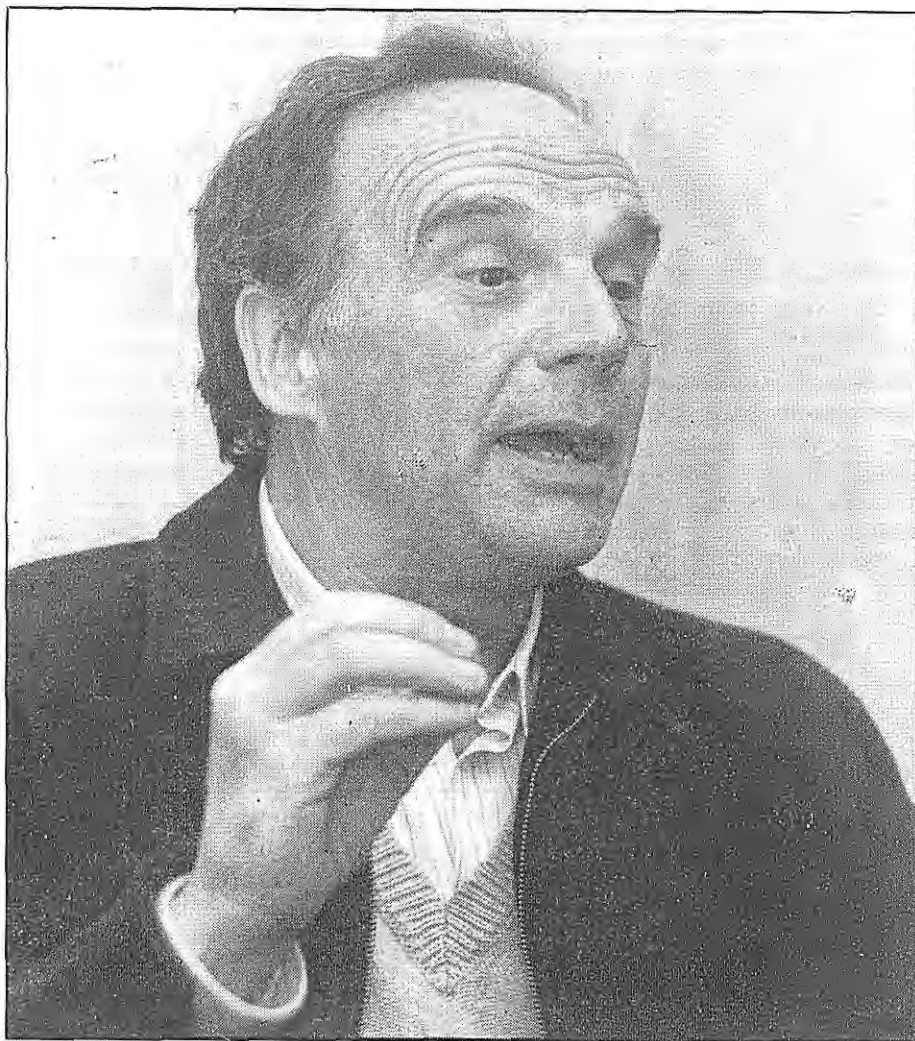
Francesc Butiñach

Telèfon 83 01 29
LLAGOSTERA

Entrevista

Narcís Casas Masgrau

"No vull passar a la història com l'alcalde que va fer el geriàtric ni tampoc com el que no el va deixar fer"

L'alcalde Narcís Casas encara no té clar si es presentarà a la reelecció.

Narcís Casas, alcalde de Llagostera que encara no sap si es presentarà a la reelecció explica en aquesta entrevista les argumentacions que té a favor i en contra de l'avant-projecte de construcció d'un centre macrogeriàtric en el terme municipal de Llagostera. Casas reconeix que no se'n sap gaire res de les dues empreses que intervenen en la proposta Centros Geriátricos Internacionales (Madrid) i Cooperación de Gestión Internacional (Barcelona) i assegura que s'han sol·licitat diferents informes per saber l'impacte econòmic i territorial que podia comportar la instal·lació d'un centre d'aquestes característiques.

La proposta presentada el mes de setembre passat a l'Ajuntament està a mans dels Departaments d'Urbanisme i Benestar Social perquè efectuïn els corresponents informes sobre la viabilitat o no del projecte.

Col·lectiu de Redacció: —Com va arribar la proposta de fer un macrogeriàtric en el terme municipal de Llagostera? (L'avant-projecte contempla dues actuacions més a Santa Cristina d'Aro. Una a la zona de Solius i l'altra a la Cala de Vallpresona).

Narcís Casas: —El 6 de setembre va entrar l'avant-projecte i abans nosaltres havíem tingut unes converses informals i varem veure que hi havia una requalificació d'uns terrenys. Volíem que Urbanisme de la Generalitat es manifestés abans que nosaltres, perquè havíem de saber quines possibilitats hi havia de què el projecte es portés a terme. Fins avui, Urbanisme no s'ha manifestat. Pel nostre costat hem sol·licitat tota classe d'estudis d'impacte territorial, per saber què passaria per la quantitat de persones que vindrien etc.

Quan nosaltres tinguem aquests estudis parlarem del tema, analitzarem els pros i els contres i llavors si hem de defensar una postura que és la de tot el poble i veiem per exemple que un 98 % diu que "no volem això", llavors nosaltres veurem que és molt clar que no ho volem. Quan vingui el moment és quan parlarem, discutirem, negociarem i buscarem quines són les solucions i tindrem en compte tots els estudis culturals, socials, econòmics, de medi ambient. Hem de pensar que ens trobarem amb una població vella i serà el moment de parlar-ne, encara que aquí vindrà gent a partir dels 52 anys i per tant tampoc serà això. Fins i tot tinc una invitació per anar a Miami i veure la última realització d'aquesta mena i poder comprovar el seu funcionament. Opinem que cal anar-hi a veure-ho per fer-nos la idea de què pot representar en quan a impacte. Tampoc podem oblidar que hi ha 40 hectàrees de zona verda. Imaginem-nos que això es fes realitat, només amb la conservació i la neteja d'aquesta zona verda... Seria impossible que un ajuntament es fes càrrec d'aquestes despeses. Si es fes realitat, si tot funcionés, si a tot digues-

sim que sí, seria el moment de negociar-ho, com s'han de fer els serveis, com han de funcionar, qui els ha de pagar, és un tema tan complicat...

Col·lectiu de Redacció: —En les últimes converses que han mantingut amb la Generalitat s'ha aclarit quin tipus d'empreses hi ha darrera el projecte?

Narcís Casas: —No de moment no sabem quasi bé res.

Col·lectiu de Redacció: —Altres precedents que hi han hagut al poble —Motor Ibèrica, Aeròdrom de Panedàs—, no han sigut gens positius. No hi ha el mateix problema de desinformació?

Narcís Casas: —Per descomptat que preguntarem què opina el poble, però primer haurem de informar ara que encara no hi ha res o que només hi ha un avant-projecte. A nosaltres no ens interessa de cap manera, que això sigui una altre Motor Ibèrica. El que també s'ha de dir que Motor Ibèrica no va fer mai cap esforç ni varen mostrar la disposició per a legalitzar la seva situació. Ells varen començar unes obres il·legals sense presentar absolutament res. Jo estava de viatge i em varen telefonar i vaig dir que la Guàrdia Civil fes parar les obres. Ells no van mostrar mai una voluntat ferma de regularitzar la situació que d'altra banda, i amb el temps s'ha demostrat que és el que hagués sigut aquesta pista de prova. S'ha vist a la resta d'Europa que es una cosa caduca, la tecnologia ha evolucionat molt però en aquells moments no se sabia.

Col·lectiu de Redacció: —Urbanisme al cap de dos anys va donar el permís i ells hi varen renunciar perquè ja no els interessava.

Narcís Casas: —Varen deixar-ho, no els hi va interessar. No varen volguer legalitzar-ho. Ara mateix em varen dir que havia vingut una empresa..., absolutament res, ni un paper. Perquè nosaltres no hem començat a donar crèdit a aquest assumpte del geriàtric fins que no ha arribat aquest avant-projecte.

N'hi ha moltes de coses. Es que nosaltres amb l'experiència que tenim de les urbanitzacions no hem d'anar molt en compte? Hem de tenir molta cura perquè l'empresa que vulgui fer una inversió d'aquest calibre sigui prou solventa. Hi ha d'haver uns pactes econòmics previs. No hi ha d'haver la més petita fallada.

Crec que hi ha una sèrie de coses a tenir en compte abans no arribem a decidir si es fa o no es fa.

En primer lloc hem d'estar ben segurs de que els Organismes superiors a l'ajuntament hi estan d'acord i després,

si el poble també. Perquè l'ajuntament és del poble, és el poble.

Col·lectiu de Redacció: —Se'n sap alguna cosa d'aquesta empresa?. Com està constituïda? Quina gent la integra?

Narcís Casas: —Aquesta empresa és la que negocia el projecte. És la intermediària d'un capital, fa la gestió. Per un altre costat hi ha uns arquitectes que han fet el projecte, un dibuix més o menys maco.

Però nosaltres haurem de saber aquest capital a on és?. Qui en respon?. A on està?. S'han fet obres importants amb capital suís a la Costa Brava, s'han resolt fins a l'últim problema i amb un temps de dos anys, s'ha complert.

Aquí per exemple hi va un hospital més o menys complert. No sé quin programa faran. Nosaltres podem dir que cal començar per l'hospital, després per la part esportiva o per el camp de golf, no sé... però de moment vas pensant, vas prenent notes, rumiant amb tots els problemes que puguin haver-hi. Ja deixant a part el problema tècnic de la realització s'ha de veure primer si convé per l'impacte.

Col·lectiu de Redacció: —Es que quan en el projecte es parla de 40 mil milions de pessetes...

Narcís Casas: —No ho sé si en puja 40 o 50 o 30, precisament per això s'ha d'anar molt segur sense que quedi res deslligat. Tot just ara es van trobant solucions a les urbanitzacions que han estat disset anys paralitzades.

Col·lectiu de Redacció: —Així de la solvència econòmica d'aquesta empresa no en sabem res?

Narcís Casas: —No en sabem absolutament res, amb tot el respecte que en mereix l'empresa. Jo no dic que sigui o no sigui prou solvent, només dic que l'equip de govern analitzarà a fons i amb molta seguretat de que no hi hagi el més petit problema i de que això sigui un èxit.

Aquesta gent el que no pot fer es presentar un projecte que val una fortuna, sense saber si podrà fer un volum d'edificació suficient per a realitzar aquesta obra, sense tenir la seguretat complerta de que se'ls hi requalificarà el terreny de rústic a urbanitzable, de què l'ajuntament no passarà traves a això o a allò, etc. Ells de moment diuen: Senyors nosaltres fariem això a aquí, interessa?. Parlem-ne.

Després es presentarà l'estudi de detall, el pla parcial i el projecte d'urbanització. Això és un assumpte llarg, bé llarg... aquesta gent quan si posa és ràpida. Volen us informes previs, que l'ajuntament es manifesti per escrit, entren un avant-projecte, s'espera l'infor-

me d'Urbanisme que digui si es pot fer o no i amb quins condicions es pot fer. Els cridarem i els direm: mireu això va per aquí i per aquí, llavors és quan es començarà a fer. Imagineu amb un import d'obra fabulós, hi ha un deu per cent de l'aprofitament mig que hi juga d'una manera terrorífica. Del valor de l'urbanització el deu per cent net és nostre.

Col·lectiu de Redacció: —Fins ara vostè com alcalde pràcticament no ha volgut parlar en públic del projecte. Com va ser que ho anunciés per TV3?

Narcís Casas: —Ja ho he llegit als diaris i no sé d'on ho han tret. Em varen enganxar al vol d'una manera conscient, perquè jo ho podia haver negat. Sóc el president del ram d'automoció, de Corve i en una entrevista va saltar la qüestió, però la pregunta no va ser si realment hi ha el projecte d'un geriàtric. El periodista va dir: "Sabem perfectament que hi ha una inversió de 45 mil milions de pessetes a l'ajuntament de Llagostera. Ha entrat un avant-projecte amb la possibilitat de 1200 o 1300 llocs de treball".

Jo vull ser honrat i vaig dir que era cert que havia entrat un avant-projecte.

Al cap de dos dies va sortir la notícia a TV3. Jo ho hagués volgut fer d'una altre manera, però va anar així... Es probable que hi hagi una certa desinformació i per això nosaltres des de l'ajuntament volem mirar de informar directament al municipi i que si algú té preguntes a fer, que les faci i a veure si podem adreçar la desinformació que hi ha.

Col·lectiu de Redacció: —En l'enquesta que es va publicar en El Punt, entenem que l'únic que es cura en salut és en Peio Rabassedas quan diu: "No puc opinar perquè no sé que és tot això i no es pot valorar ni contrastar". En canvi moltes altres de les opinions parlen de coses molt hipotètiques.

Narcís Casas: —Completament d'acord. Ara imagineu que aquests comerciants que diuen que això s'ha de realitzar, que anirà bé per el poble, que diran quan vegin que hi ha 25 mil metres quadrats d'edificació comercial. És terrorífic! A mi em sembla que l'ajuntament té l'obligació d'estudiar aquesta possibilitat de si serà o no serà positiu pel poble. Si nosaltres hem de dir sí, hem de procurar que es pugui fer sense que hi hagi aquesta quantitat terrorífica de metres quadrats de zona comercial.

Em dona la impressió de que si aquest comerciant que va deixar anar les campanes al vol pensant que tot això seria fantàstic, se li expliqués bé, dirà home pareu atenció, mireu si això va per aquí o va per allà. Nosaltres potser no som prou competents per veure

Terrenys de Can Boada, on es projecta construir el macrogeriàtric. Foto: El Punt

això però es pot fer un estudi, podem assessorar-nos en un gabinet d'advocats. Hi ha molts punts a tocar i si fan una piscina coberta i amb aigua calenta, uns prats, un hotel i uns bungalows, escola de formació professional,... haurem d'estudiar-ho tot.

Col·lectiu de Redacció: —Ho heu considerat que si es fa una obra d'aquesta magnitud podria convocar-se un referèndum?

Narcís Casas: —Si es clar que ho hem considerat però si arribem a fer aquest referèndum, en primer lloc la gent ha d'estar ben informada perquè no hi hagi un vuitanta per cent de gent que no sap el que diu. Hem de donar una informació puntual, la gent ha de saber el que es voldria fer i el que es deixaria fer. Serà el moment per parlar-ne doncs a lo millor hi ha qui diu de que haurien de venir 4000 persones o només haurien de venir 2000 i cal saber una cosa més concreta. Se n'ha de parlar. Crec que primer ha d'haver-hi molta informació.

Col·lectiu de Redacció: —S'ha dit que has declarat que no voldries passar al record com a l'alcalde que va deixar fer el geriàtric ni tampoc com l'alcalde que no el va deixar construir.

Narcís Casas: —Ara imagineu que

no es fés aquest geriàtric. Em sembla que ho hem de pensar molt. I si algú no entén que nosaltres estem a l'ajuntament per a fer una cosa constructiva pel poble, llavors "apaga i plegem" ja estem entesos. La satisfacció és la de fer alguna cosa positiva ja sigui per exemple la de comprar un piano perquè vint nanos aprenguin solfa. Jo la satisfacció la vaig tenir el dia que el Consell Comarcal em va dir que si compravem un piano, uns professors vindrien a donar-los classe. Si hi ha vaillets que volen estudiar piano, nosaltres comprarem el piano.

Varem començar amb disset nanos i ara ja pensem en habilitar una sala condicionada per a la música i comprarem més instruments. Per a mí pot tenir més importància això que altres coses més grans.

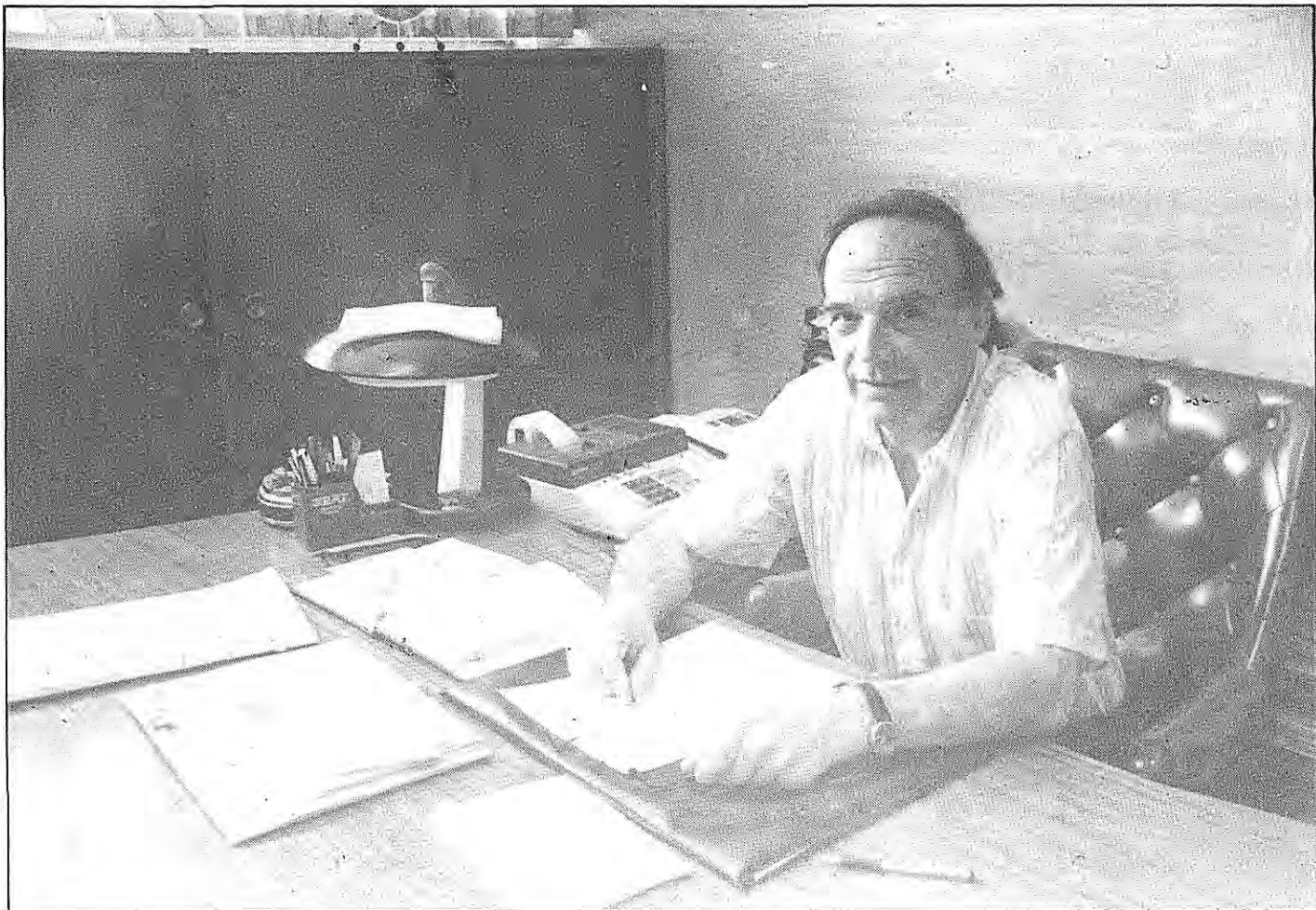
Col·lectiu de Redacció: —En cas d'anar endavant l'Ajuntament quina intervenció hi tindria? S'ha especulat de que podria participar activament en el finançament?

Narcís Casas: —L'Ajuntament ha d'anar-hi a guanyar el màxim possible. Aquest és un assumpte de lucre personal, un assumpte de negoci i hem de saber jugar en les negociacions amb els responsable, del geriàtric. Totes les

avantatges que siguin pel poble, des d'ingressar la màxima quantitat possible fins la d'obtenir socialment les màximes avantatges. No hem d'oblidar que aquí pot haver-hi una clínica molt important. Hauríem de ser capaços de fer una comissió pel seguiment de les negociacions i que no passi com amb la urbanització de la plaça Catalunya. A mí em fa molta pena, verdadera pena, que ningú hagi dit: aquesta gent ha obtingut 20 milions per la plaça i hagin fet una comissió que segueixi el projecte i proposi canvis o per si s'ha de negociar per a poder pagar com menys millor. Una comissió amb ganes de fer la plaça que es mereix Llagostera.

Els veïns de la plaça no han sigut capaços de fer-la quan hi ha moltes coses per negociar. Aquest 10 % de l'aprofitament mig de quina manera repercutirà a l'Ajuntament? Com ho podem fer amb diner? amb construcció? amb avantatges perquè els llagosterecs puguin accedir en aquest geriàtric? Ho hem de negociar amb seny i ens hem d'informar.

Jo sóc molt prudent a l'hora de dir si s'ha de fer o no s'ha de fer, s'ha d'estudiar molt bé, però si és que sí hem d'estar a l'altura de les circumstàncies i hem d'anar a totes. Penseu que Urbanisme

pot fer ric a una persona o el pot fer pobre. Pots expropiar una zona verda, la pots requalificar per fer una zona industrial o un geriàtric o zona rústica. Es complexe, entenc que és important i no es pot anar a la lleugera. Nosaltres hem de defensar, que d'això ho s'en beneficiarà solament nosaltres, sinó també la comarca, si és que es fés. Però no hem d'oblidar mai de la vida que seria en terreny de Llagostera i n'hem de treure les màximes avantatges per a Llagostera. És un tema que em sembla delicat.

Jo sempre que he anat a defensar a la Mancomunitat de la conca del Ridaura, l'assumpte de l'abocador, no em fa res que siguin propietaris del terreny Platja d'Aro, Sant Feliu, etc. Jo els hi ho respecto, els hi tinc en molta consideració, però el que no poden oblidar mai de la vida és que tots aquests pobles porten les basures a casa i això val un diner i ho han de pagar. Ho he estat denunciant a la comissió i no se'n surtirán de cap manera i els hi ho hem demostrat per l'iniciativa de l'Ajuntament de Llagostera. Hem fet d'un abocador incontrolat un abocador decent (amb l'ajuda de la Generalitat) i això no ho pot oblidar mai ningú des del Conseller de Governació, passant pel Director

General fins a tots els alcaldes. Llagostera és qui té en el seu terme municipal l'abocador i el que estem rebent en aquests moments les deixalles de tots aquests pobles. Nosaltres volem una compensació, i si no hem anat més depresa ha demanat-la és perquè cada vegada que es fa un abocador, cada vegada són més grans les compensacions i nosaltres hem fet l'estira i l'arronsa perquè ara que es farà el de Santa Coloma, a la Selva, que per cert han tingut una subvenció de 100 milions de pessetes d'Europa i 90 milions de pessetes de la Generalitat, amb 10 per cent d'aportació per part dels municipis. Nosaltres hem tingut una aportació del 50 % amb un abocador que feia anys que estava incontrolat i que nosaltres estem rebent les herències del que representa tenir cents i cents de tonelades.

Faig aquesta reflexió per dir que si es fa aquesta obra serà dintre del terme municipal de Llagostera i a veure si aquesta vegada surtim d'aquesta mediocritat.

Col·lectiu de Redacció: —Quin abast té la zona en projecte?

Narcís Casas: —Compren el mas Boada, la zona del restaurant El So-

pluig, cap a cal Ocell, can Ramonet, can Camas Negres...

Les zones que hi hauran són: zona comercial la zona de personal, la comercial de tipus públic, els bungalows, la clínica, la zona de formació personal taller, vivendes residents, magatzems de manteniment, centre social, centre esportiu, serveis generals.

Ull també hem de tenir en compte que també pot passar que diguin que només el de Llagostera no interessa.

Col·lectiu de Redacció: Es diu que et tornaràs a presentar.

Narcís Casas: —Mira jo d'entrada no hem voldria presentar, i em podrien dir que estic cremat. Mira jo si que he treballat però des el principi vaig tenir molt clar que jo podia dedicar-hi unes hores però volia que tothom tingués responsabilitat, cadascú en la parcel·la que hagués triat, independentment de si tenies deu regidors o només tres. Fem una taula rodona, ho negociem i parlem-ne. Em va fer il·lusió i m'hagués agradat que un diari fos present, en el repartiment de la tasca de Llagostera, i no vull dir que aquesta fos la millor manera però així m'ho va semblar. Vaig donar molta autonomia (als regidors). Quan hi han hagut problemes els hem

MOLT BÉ SI NO FOS

La Corporació Municipal desitja un bon any 1991 a tots els llagosterencs

[Handwritten signatures of the Municipal Corporation members]

AJUNTAMENT DE LLAGOSTERA

tingut tots i després hi ha els plens i com que allà hi ha hagut joventut.

A vegades jo hi he hagut de posar la pau perquè hi ha discrepàncies, però les hem solucionat sempre a casa. El que si és cert és que hi ha hagut una ajuda personal de tots i quan un no ha pogut abastar-ho tot els altres li hem ajudat.

No en deixem passar cap i sabem que som nosaltres els que s'han d'acostar a la muntanya i no pas la muntanya a nosaltres. Allà hi ha el diner doncs nosaltres l'anem a buscar i ha d'haver-hi constància i projectes.

Ara ens agradaria molt trobar diners per a fer una varera d'aquí fins allà al Carril. Doncs bé nosaltres tenim el projecte i quan hi hagi els diners i ens donin el 50 o el 60 %, doncs ho farem.

Nosaltres hem treballat i hi han hagut problemes i tot això bé a arrel de la pregunta. No estic cremat i he agafar encara més amistat de la que tenia amb tots a aquests nois que alguns ja eren amics, íntims amics, i això és bó. Ara, dir que de aquí a cinc o sis mesos, em torno a presentar no ho crec, no sé si dir-te que sí o que no, la veritat.

Col·lectiu de Redacció: —A nivell de partit si fos així no podria crear algun tipus de problema?

Narcís Casas: —No, mai me l'han creat el problema ni tampoc crec que me'l pessin.

Col·lectiu de Redacció: —Ets militant?

Narcís Casas: —No sóc militant, però mira en realitat sóc convergent i només estic pendent de signar per a ser-ho a tots els efectes.

Col·lectiu de Redacció: —A nivell local, a vegades els del mateix partit són els qui han criticat més la gestió de l'Ajuntament. De cara a unes properes eleccions, no pot ser que aquesta gent...

Narcís Casas: —És possible, és possible, el que passa és que en aquest cas jo valoraré les possibilitats que tinc de guanyar, perquè si em presento és per a tornar guanyar.

Col·lectiu de Redacció: —Quina campanya electoral podreu fer si fins aleshores heu combregat junts amb els altres partits?

Narcís Casas: —Jo hem presentat o no hem presentat, considero que no ha d'haver-hi atacs personals i entenc la democràcia d'una manera dialogant.

Quin model de poble volem?

Col·lectiu de Redacció: —Tornant al macrogeriàtric, no hi ha dubte de la

complexitat del projecte, ni tampoc de les dificultats per prendre una resolució en un sentit o altre. El problema potser, es que abans s'hauria de definir quin model de poble volem.

Narcís Casas: —És clar, és clar. Ens hem de mentalitzar i dir nosaltres que volem conservar de Llagostera? —Només empreses de serveis?. Jo no hagués fet mai la zona industrial allà on és i per això la vaig impugnar. Faria 200 hectàrees de zona industrial però no aquí. Es necessita una petita zona pels magatzems del poble i petits tallers, que no s'hagin d'instal·lar al centre del poble. Però què més volem?. Com volem que sigui el poble? Llagostera canviarà tant si fem el geriàtric com si es contrueixen fàbriques. Tot plegat canviarà l'aspecte social del poble. Una empresa va demanar per instal·lar-se, ens vam informar i resultava que tenia un grau de contaminació molt alt. Això no ens interessà. Els problemes serien molt més grossos que els beneficis. A més, hi ha gent que diu que el poble ja està bé d'aquesta manera. En tot cas, m'interessa tenir el poble ben informat, per trobar les millors possibilitats i arribar a la recta final i poder dir: es fa per això o no es pot fer per allò.

Col·lectiu de Redacció: —Els terrenys on es projecte al geriàtric ja estan comprats?

Narcís Casas: —No ho sé. Abans eren del Dr. Echarte. Actualment no sé com està. Potser ja ho han comprat. Ja comptem saber qui són, si hi ha diners o no, quina solvència tenen, quin capital social. Tot això ho sabrem.

La conversa amb Narcís Casas s'exten molta estona més. Parlem del pla de sanejament, que ja hi ha el projecte fet, però que l'execució depèn de la Junta d'Aigües; del polisportiu que aviat s'inaugurarà; dels milions que l'Ajuntament ha invertit netejant les rieres i sobretot tornem al tema de la plaça. "No entenc la reacció que hi ha hagut dels veïns de la plaça. Els tràmits es van fer molt correctament. Es van exposar els cinc projectes presentats, amb pròrroques i més pròrroques, i només va entrar l'al·legació del Sr. Vila. Es va fer una reunió, a la qual vaig assistir com a particular i vaig quedar sorprès davant un espectacle tant depriment. Llàstima que no hi hagués cap periodista. Em feia vergonya les barbaritats que es van arribar a dir. Es pot trepitjar a n'en Casas, però no a l'alcalde".

"¡Deu-me'n guard de dir res allà dins!"

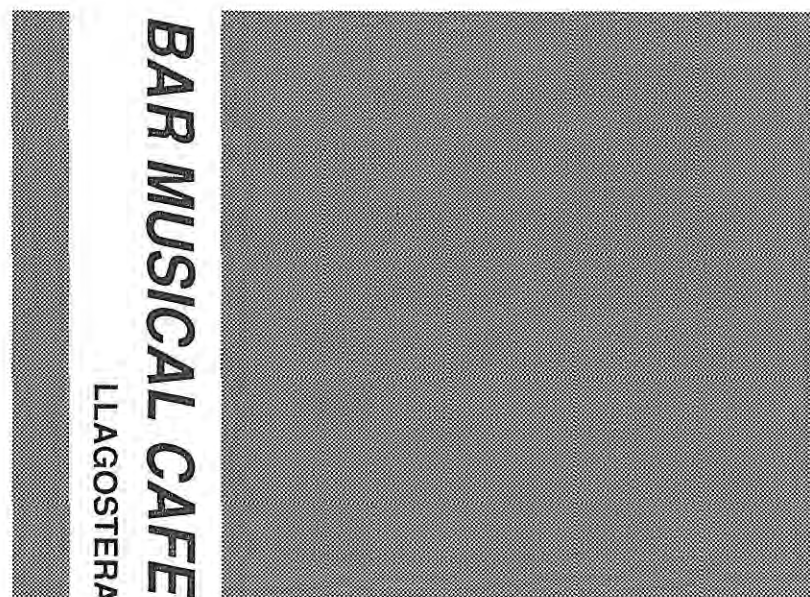
"La plaça val 40 milions. Vint venen de subvenció de la Generalitat. L'Ajuntament, és a dir el poble, en posa cator-

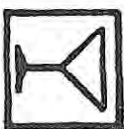
ze, i els veïns només n'han de pagar sis. Però és que a la plaça tenen opció a un volum edificable superior a la resta del poble, i és un import ridícul per cada propietari.

També es va estudiar la possibilitat de fer-hi un aparcament. Una empresa va fer una enquesta i la majoria van posar a parir l'aparcament. Què més volen? Ho hem intentat tot. Que més podem fer?. Em dona la sensació que no es tracte de si la plaça agrada o no. És un problema de diners".

Vam quedar que en tornariem a parlar, però no hi ha hagut temps material. L'alcalde assegura que es passarà un tríptic al poble amb l'avant-projecte del macro-geriàtric. Per tant, el poble té la paraula. Esperem que sigui la encertada.

Col·lectiu de Redacció

MODONI

Compri joies a

Joieria i Rellotgeria

FORTUNA

Pagarà poc a poc o deixarà de pagar

Sra. Llosent (M. Jesús) - C/. Fivaller, 21 - Telèfon 80 51 14 - **LLAGOSTERA**

Oh, paladar! oh fal.laç!

Altra vegada sóc esclau del meu orgull!!!:

He reescalfat unes canyes de crema per a veure si quedaven acceptables, comercialment. No ha estat així, tenien mala presència; però no les volia llençar, de fet eren bones! M'he menjat les quatre que hi havia; per a consolar-me m'he dit que avui feia el meu dia setmanal de "descontrol", d'abús gastronòmic: "... avui segus dictats del meu paladar". Durant tot el dia he menjat les canyes de crema, dos croissants, una ensaïmada, dues ferradures i tres tascons de pizza (pràcticament tot era del dia abans i s'havia de llençar). Aquest ha estat el meu "descontrol".

Em resulta enigmàtic el fet que m'agradi una cosa que em fa mal; tota aquesta pila de porqueria! El cor em batega lluit (encara) i els intestins, tot el metabolisme treballa de valent per digerir-la.

No he après a discernir encara; no és el paladar que em dirà què em convé per al meu cos. El meu paladar és capriciós, egoista, egòlatra, edonista, etc... sí, sí, només procura el seu propi plaer aquest paladar.

És com la vista, la flaire, l'oïda... no són els òrgans que són defectuosos sinó la interpretació de les impressions que fa la nostra ment. I el paladar també és el nostre ego, el nostre orgull, no està en harmonia amb la resta del cos. I doncs, com és possible, com pot permetre el meu paladar delectar-se ell i fer sofrir el meu cos per a digerir una pila de porqueria i llavors trobar-se malament? Oh, paladar, és que tens el gust equivocat? Oh, orgull, pretens dir això és bo i això altre no t'agrada i mentre dura la disputa entre aquests teus extrems el teu cos, el que dóna vida material, es consumeix treballant defectuosament per assimilar un poc d'energia? Ah, no orgull, vius enganyat i enganyós! No sents el teu cos, el teu portador? Tu li dónes el que a tu et sembla, allò que t'agrada, i ell silenciosament es limita a digerir-lo. No el sents, oh, paladar?: "Si en Lluís mastega un croissant, jo digereixo croissant. Si en Lluís mastega canyes de crema, jo digereixo canyes de crema..."

Però no ho veus, oh, paladar? El metabolisme no té les inquietuds que tu tens. El metabolisme voldria tenir l'oportunitat de regenerar-se i, simplement, ser un constant sequaç del seu trofisme. Però, i ca home! a tu, paladar què més t'hi fa això? Tu procures per delectar-te tu i prou. No et creus que sigui així? Escolta al teu cos? "...no són croissants, ni ferradures, ni pizzes... en una paraula, no és porqueria, ni coses que em costin jornades intenses d'activitat morbosa per a digerir-les, el que jo vull.

Veuràs: malgrat que a la teva exquisida sensualitat no li agradi, el que a mi em convé (i també a tu) són els fruits que dóna la terra. Porta'm la Natura a la meua intimitat i Ella ens ho agrairà amb el recobriment de la Salut Perfecta..."

No hi ha cap arbre fruïter que faci cireres confites, ni caramels ni llepolies, ni cap galindaina... No hi ha cap hortalissa que neixi cuita, o en conserva... Ho veus, oh, paladar? oh, fal.laç! Tu ets el nostre enemic i al bell mig de la nostra intimitat et trobes enganyant-nos, fent servir la teva arma maquiavèlica. Oh, orgull! per a tu ens arrosseguem, patim i morim, tot a costa d'endur-nos un concepte equivocacat del que realment és la vida. Això és així, bo i sabent que tenim una llengua per assaborir sabors i aromes naturals i no per engrutar-la i obsequiar-la amb aquests extrems i excelsius.

Opinions lliures

L'ètica com la base moral i espiritual de vida i convivència de l'home

Sembla evident que les religions mil·lenàries —en primer lloc la Catòlica amb un gran contingut místic i metafísic— essencialment basades en el premi i el càstig (com a resposta al bé i el mal), han entrat en els darrers anys d'aquest segle en una fase de general i progressiva decadència.

Els valors que fins ara han regit la vida moral dels homes no es tenen prou en compte i sembla que —de forma cada vegada més esvaïda— se segueixen per inèrcia.

Enfrontats a un desenvolupament de la ciència, que sembla no tenir límits, l'home està corrent un seriós perill de quedar anul·lat com a ésser conscient i sensible, amb capacitat de pensar i sentir.

Si a la carrera inaturable de la ciència l'home no s'hi enfronta per fer present el seu valor com a tal, la seva independència per a mantenir la seva capacitat de crítica i uns valors morals que continuïn identificant-lo com a home-sapiens, quedarà reduït a un autòmata.

Si uns principis religiosos estan en decadència una nova doctrina natural podria animar la vida moral dels individus. Una Ètica que contingui tots —o quasi tots— els principis morals i espirituals que han regit fins ara. Que en síntesi no sigui una barreja de Déu-Dimoni.

Que la Ciència, en principi encaminada —a través del consum— al bé i al benestar de l'home, no faci d'ell un serf.

Orogit

L'hereuet

En Josep Forqué i Palou, malgrat la seva alçada i la seva corpulència, ja estava a punt de complir els quaranta anys i fins aquí no havia tingut descendència.

Vivia juntament amb la seva esposa Anneta en una casa pairal que hi havia dintre d'un poble situat a redós d'una serralada de muntanyes, que resguardaven el poble de les fredes tramuntanes de l'hivern.

El poble en si era molt petit, hi vivien unes cinquanta famílies i totes elles, llevat d'una, vivien de l'agricultura i la ramaderia, ja que per aquells cims de muntanyes no hi havia altre mitjà de vida que la terra i la pastura.

L'única família que no vivia de res d'això era la que regentava la taverna del poble, ja que aquesta vivia dels diners que li duïen tots els seus clients, perquè la seva tasca era atendre tota la gent que la freqüentava.

Aquesta taverna era una mena d'establiment on gairebé tots els veïns del poble sovint havien d'entrevenir-hi, ja que no solament servia perquè els homes del poble hi anessin a passar l'estona la tarda dels diumenges, sinó que també servia d'estanc, de farmàcia, de correus i de molts altres menesters que eren necessaris en el poble. Cal dir que també era la posada on podia allotjar-se tota aquella persona que anava de pas, on podia trobar estatge i un bon llit per si li calia pernoctar-hi.

En Josep i l'Anneta tampoc no vivien de la ramaderia ni de l'agricultura, ja que ells eren els propietaris de tot el poble i, a més a més, de tots els terrenys que pertanyien al seu municipi. Per tant, ells vivien de les rendes que treien dels arrendaments de masies i d'altres habitatges, com també de moltes terres que tenien donades en cens.

Resulta que el fundador d'aquest poble —sembla ser— havia estat un tal Forqué, un pastor d'ovelles que va anar a instal·lar-se per aquells móns

de Déu perquè hi havia una bona pastura per al seu ramat. En comprovar que aquells terrenys eren ideals per mantenir les seves ovelles, s'hi va construir una mica de soplug per resguardar-se de les inclemències del temps.

Com que aquell pastor va resultar ser un d'aquells catalans que de les pedres en treien pans, en pocs anys, amb la seva traça i manya, va convertir aquell petit soplug en una caseta habitacle on, a no tardar, ja va instal·lar-se definitivament amb tota la seva família.

A l'època que van ocórrer aquests esdeveniments, els terrenys on va anar a establir-se aquell pastor encara eren terres verges inexplorades, que jamai havien estat trepitjades per cap ésser humà. Per tant, va poder apropiarse de tota l'extensió que li semblà convenient, sense impediment de cap mena.

Tota l'extensió que es va prendre, al mateix temps de guardar-hi el remat, la va anar atermenant per tal de fixar els límits de fins on arribaven els terrenys que ell s'havia adjudicat, i ja d'antuvi els considerà de la seva propietat.

En faltar aquell heroi pastor, totes les terres que ell s'havia adjudicat passaren a mans del seu fill —hereu—, i així seguien passant d'hereu a hereu, en totes les generacions de més ençà. Però fins a la generació del besavi d'en Josep no s'havia pogut estendre o enregistrar cap document que acredités que vertaderament aquells terrenys eren propietat dels Forqué.

Durant una pila d'anys tots aquells terrenys només serviren per a la pastura, però a mesura que va anar passant el temps, s'hi establí altra gent que, mitjançant el pagament d'una renda convinguda amb el que en aquells moments era el propietari, començaren a construir-se cases tot al contorn de la casa pairal, i alguna masia a les rodalies, i d'aquesta manera

arribà a formar-s'hi tot un poble.

Tot aquest gran patrimoni que havia heretat en Josep per haver faltat el seu pare, si d'ell no en sortia cap hereu i la casta dels Forqué, que tants anys feia que perdurava, passava a la història, i tots els béns d'aquesta gran hisenda haurien d'anar a raure a mans no pertanyents a aquest llinatge.

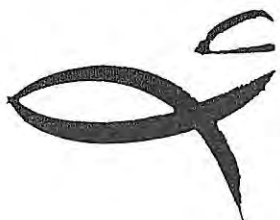
Aquesta qüestió era la preocupació, tant d'en Josep com de la seva esposa Anneta. Però aquesta, que no era tan pessimista com el seu marit i més aviat estava inclinada a veure i jutjar les coses sota un aspecte més optimista, moltes vegades li deia "Mira, Josep, en això, no cal pas que t'hi capfiquis, perquè serà el que Déu vulgui, i no hi ha més volta de full".

En Josep, una mica indignat per la raó que li donava l'Anneta, gairebé sempre li replicava dient-li "Tu aviat tens les coses arreglades, Anneta, però és que a mi, el sol fet de pensar que aquesta gran hisenda, que al llarg de tants anys ha seguit de manera invulnerable i ascendent, hagi de passar a mans d'estrany i ferida mortalment, em deixa sense alè i em fa venir migranya".

L'Anneta, que era un a persona d'aquelles tan excessivament fanàtiques de la religió i que estava en la creença que tot estava a les mans de Déu, quan veia el seu marit arraulit vora el voc amb la moral tan decaiguda per causa de la no-succesió, procurava confortar-lo amb una mena d'arguments amb els quals ell no com-bregava.

En Josep no era pas d'aquelles persones incrèdules, mancades de fe, que no creuen en Déu i en sa mare. Ell s'havia casat religiosament i a la seva manera complia estrictament totes les regles establertes dintre aquesta religió, que tan fanàticament professava la seva esposa.

El que en Josep no podia admetre de cap de les maneres era l'al·legat

Caixa de Girona

*Amb els millors desitjos de Felicitat
per al Nou Any 1991*

LLAGOSTERA

DIHABSA FINQUES

C/. Fivaller, 20 - Telèfon 83 09 00
LLAGOSTERA

**VENDA DE PLACES DE GARATGE
I APARTAMENTS
AL C/. BARCELONA**

LA INVERSIÓ MÉS SEGURA

**VENDA O LLOGUER
DE PLACES DE GARATGE
AL PASSEIG ROMEU**

DIHABSA FINQUES

Servei Oficial

Garatge Corominas

Cra. Sant Llorenç, s/n. - Telèfon 83 05 78

LLAGOSTERA

que tan resignadament li donava l'Annetta. Però per més que fe i prediqués, no hi havia manera de treure-li aquella dèria. Sempre li estava dient que si fins avui no havien tingut fills, no era res més que obra de Déu, i si no els n'havia donat era perquè ell considerava que no n'eren mereixedors per alguna ofensa que li havien fet —ofensa que ella desconeixia—, però tenia la certesa que, com que ella resava cada dia, serien dispensats de tal injúria, per tant, no calia perdre les esperances.

En Josep estava completament en desacord que les raons en què es basava l'Annetta fossin la causa del cas que els afectava, ja que ell, a més de no ser supersticiós, tampoc no es sentia culpable d'haver ofès mai ningú. Ell més aviat atribuïa el cas a la desventura que va tenir un dels dos de néixer amb una imperfecció, però no a cap falta comesa per algun dels dos i que ara haguessin de purgar.

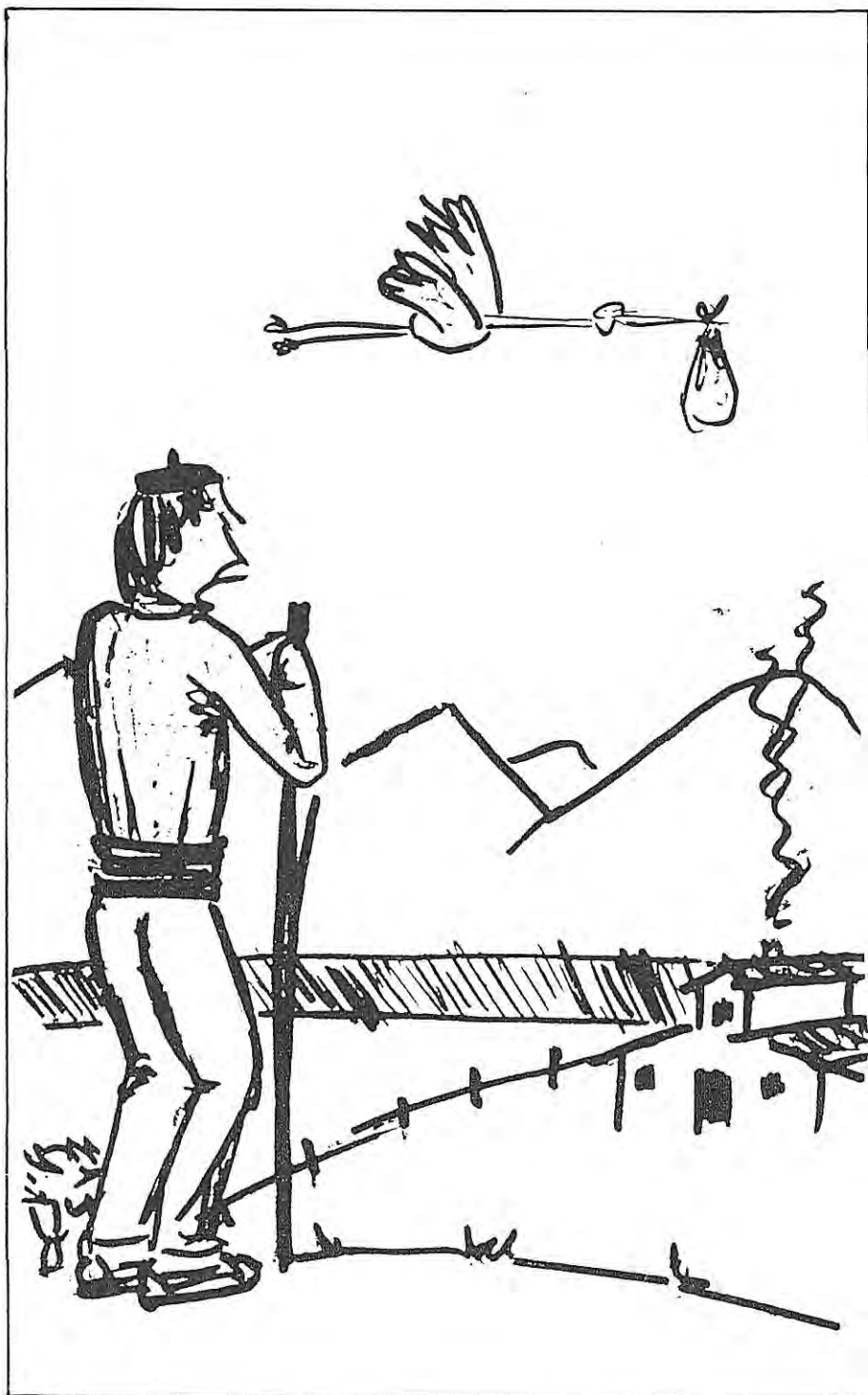
Però vet aquí que un dia en Josep es va haver de llevar de bon matí, perquè havia d'anar a gestionar uns assumptes amb els masovers d'una masia una mica allunyada del poble. Havia passat molt mala nit i s'havia alçat del llit amb el cap una mica enterbolit. Mig endormiscat com anava, al moment d'obrir la porta es va trobar amb una sorpresa que el va deixar garratibat. De moment no sabia pas si somiava o si era que estava veient visions.

Arrimat a la paret, li semblà veure un nadó embolicat amb un farcell de roba, juntament amb un paper enganxat al farcell, que a cop d'ull aparentava haver estat escrit amb una brasa de carbó, però que de la porta estant no podia llegir-se el que hi deia.

En Josep, com que encara esta mig adormit, sense moure's del portal, va fer un crit a l'Annetta que hi anés per comprovar si el que estava veient realment era veritat, no fos cas que, en estar mig adormit, hagués confós gat per llebre.

L'Annetta, en veure que efectivament el que hi havia en aquell farcell era un nadó acabat de néixer, va xisclar de tal manera que l'infant es despertà i xisclava tant com ella. El nadó plorava, però l'Annetta plorava d'alegria en poder tenir als seus braços un infant tan remenut que jamai havia pogut tenir.

El que deia en el paper que hi havia enganxat al farcell de roba on hi havia el nadó, en ser escrit efectivament

amb una tija de carbó com a cop d'ull aparentava, i al mateix temps amb lletra molt matussera i de mal llegir, treballs hi hagué per desxifrar-ho. Però segons va poder entendre-hi en Josep, més o menys deia el següent: "Senyor Josep, amb el cor completament destrossat aquí us deixo el meu fill, perquè tingueu la bondat d'acollir-lo a la vostra llar, fer-lo gran i fer-vos-el vostre, no perquè el rebutgi ni deixi d'estimar-lo, ja que em dol en el fons de l'ànima haver de separar-me'n. M'he vist obligada a prendre aquesta decisió per tal que el meu fill pugui so-

breviure. Moltes gràcies." El paperet no estava signat, només deia al final de tot "Una mare desesperada".

Aquesta inesperada troballa els va deixar tan perplexos que, de contents, no sabien ni quina paret tocaven.

Tot i que en Josep havia llegit el que deia el paper en veu alta, l'Annetta, plorant com unas magdalena, sense deixar el nadó que tenia als seus braços, va dir-li: "Com que estic tan afectada, no seria res d'estranyar que hagués entès una cosa per l'altra, però segons he pogut entendre,

CAJA DE MADRID

Sucursal: Àlvarez de Castro, 14
Telèfon 83 03 78
LLAGOSTERA

**Carnisseria
Xarcuteria**

"CAN MERLA"

**ESPECIALITAT EN
EMBOTITS CASOLANS**

Santiago Rosiñol, 4 - Àngel Guimerà, 10
Telèfon 83 02 21
LLAGOSTERA

ADMINISTRACIÓ DE LA LOTERIA NACIONAL

Carrer Àngel Guimerà, 16 - Telèfon 83 12 12
LLAGOSTERA

**LA LOTERIA ET POT TOCAR
SI NO OBLIDES UN DÈCIM COMPRAR.**

**EN AQUESTA ADMINISTRACIÓ HAS DE VENIR
I ENTRE MOLTS PODRÀS ESCOLLIR.**

—SERVEI DE FOTOCÒPIES I TELÈFON PÚBLIC.

TAMBÉ SEGELLEM:

Loteria **Optimitiva**

Bono Loto

Esports Pujolràs

Pg. Pompeu Fabra, 40 - Tel. 80 51 12

LLAGOSTERA

aquesta mare ens deixa el seu fill perquè l'acollim i ens el fem nostre, ¿no és així?". En Josep, que rellegia aquell paper per assegurar-se amb tota certesa de tot el que hi deia, va fer: "Almenys jo, totes les vegades que l'he llegit, bé ho he entès així". L'Anneta, tot girant els ulls vers el cel, va fer un gran sospir tot dient: "Lloat sia el Senyor!", completament segura que la fe posada en Ell no havia estat vana, ja que havia fet el miracle.

En Josep no va voler reprimir-la, però ell no creia que el fet fos cap cosa sobrenatural, sinó una decisió que va prendre aquella mare en trobar-se en estat greu i no trobar cap més camí.

Per no entristir-la va fer com si també estigués amb les seves creences. L'agafà per la cintura fortament agafada contra seu i tots tres junts se'n anaren vora el foc, on la calor de les brases començaren a plantejar-se la manera d'engiponar les coses per tal de fer gran aquell nadó.

Després d'haver passat dos dies d'aquell esdeveniment, trobaren sota la porta un altre paper escrit amb les mateixes característiques que el que hi havia enganxat en el farcell on trobaren el nadó, en el qual deia: "Me'n vaig d'aquest món completament satisfeta perquè estic segura que el meu fill viurà i tindrà uns bons pares".

Aquesta misiva els va donar més valor, més aridesa, més coratge per afrontar tots els obstacles que trobaren per avivar aquell infant que, malgrat que hi hagué moments en què van témer per la seva vida, amb moltes penes i treballs va arribar a sobreviure.

Aquell nadó que passà a ser un altre dels hereus de la família dels Forqué, l'Anneta, pel sol fet que havia portat l'assossec i la tranquil·litat a aquella casa, va voler que fos batejat amb el nom de Pau, però tot i això el nom va passar a segon terme, ja que el que sempre va predominar va ser el nom d'"hereu". A causa dels trencacolls i entrebancs que van tenir abans de trobar una dona ben lletera per tal de poder nodrir-lo es va mantenir molt neulit i desnerit fins que no vorejà els deu anys. Després d'haver sobrepassat la desena, es va revifar de tal manera que arribà a ser —durant els pocs anys que va viure— un dels hereus més cepats i corpulents de tota la rastellera d'hereus que hi havia hagut en totes les generacions d'aquell valeros pastor.

En Josep, en entreveure que el seu

hereu també estava molt aferissat a seguir el seu llinatge, es va reviscolar de tal manera que encara va assolir veure néixer un hereuet petit per poder continuar-lo. Així és que quan es va traspassar a l'altre món, va marxar completament convençut que la casta dels Forqué es perllongaria indefinidament.

L'Anneta no va aconseguir veure néixer aquell hereuet petit, ja que quan s'esdevingué aquest succés, Déu l'havia cridada molt abans perquè anés a fer-li companyia. El que sí pogué assolir va ser les noccs del seu pare, millor dit, d'aquell hereu vingut de Déu dona que tantes nits d'angúnia li havia fet passar abans no va eixorir-se.

En Pau, tot i no provenir de l'estirp dels Forqué, pel sol fet d'haver estat ensinistrat com si talment n'hagués estat procedent, es va mantenir tenaç en la seva continuació i va seguir al peu de la lletra el mateix tarannà de vida que havien portat tots els hereus avantpassats, amb la fermesa i confiança que l'hereuet, que temps a venir seria el seu successor, també s'encarril·laria per prosseguir la seva continuïtat. La mateixa reflexió que s'havia fet en Josep quan va veure néixer l'hereuet.

Malauradament els dos no van filar gaire prim amb la seva pensada perquè van equivocar-se de mig a mig, ja que aquell hereuet en qui tots havien posat tanta confiança, va ser l'últim successor de la nissaga.

Resulta que l'hereuet, quan encara era molt jove, va tenir la dissort que el seu pare va morir a conseqüència d'una guitza que li va etzibar un cavall quan intentava ensellar-lo. La seva mare, en quedar vídua a la plenitud de la joventut, quan encara no havia perdut la seva formositat i bellesa, tenia molt sovint dintre seu una sensació de pessigolles que li donava un enfuriment de mil dimonis, i això va fer que no es mantingués amb gaire pulcritud. A més a més tampoc no va tenir la suficient bravura per abstenir-se amb tota continència d'alguns plaers il·lícits. Aquesta manera de comportar-se la tenia tan atrafegada que va deixar l'hereuet una mica arraconat, sense preocupar-se d'una qüestió tan vital com era la seva educació.

Si en lloc de deficiïar-se pels seus desitjos i plaers s'hagués esmerat en la criança del seu fill, la nissaga dels Forqué no hagués acabat de manera tan luctuosa i no seria res d'estranyar que en quedessin alguns vestigis,

però com que es va tornar carrinclona i barjaula, no va passar mai ànsia pel que feia el seu fill ni pel que deixava de fer. Això va fer que l'hereuet se'n anés pel mal camí.

El camí que va agafar al començament era molt planer i accessible, però al capdavant de tot hi havia un torrent d'aigües tèrboles i turbulentes que se'l va engolir. A les aigües d'aquell torrent s'hi havia acumulat tanta brossa que ja havien quedat putrefactes, i quan l'aigua el va escopir li havia corromput el fetge i les entranyes.

Quan la seva mare va voler arrimar-s'hi, perquè ja havia perdut el seu encís i tothom la rebutjava, va arreplegar-la pels cabells i, després d'haver-la arrossegada amunt i avall per tota la casa, va endur-se-la arrossegant fins a una borja que s'havia fet el seu pare al mig del bosc per vigilar els tudons i les perdius quan anava de cacera, on va tancar-la amb pany i clau després d'haver-li arrancat a tires tota la pell de l'esquena.

Després d'haver comès tan horripilant matricidi, caminà bosc endins sense esma d'on anava. Quan ja feia estona que caminava va sentir-se molt cansat. En passar sota una alzina, va asseure's damunt d'un pedró que hi havia arran de soca, sense tenir idea que aquella pedra era un terme que fixava el límit de la seva propietat. Asssegut damunt la pedra, va quedar endormiscat i quan va despertar-se va fer un parell d'extremitats i, sense pena ni glòria, va fer-hi l'últim badall.

Malgrat les campanes de l'església haver tocat a somatent, després d'haver-ne donat coneixement un pastor que havia presenciât el succés —segons explica la llegenda— no va gosar acostar-s'hi ningú per por de quedar maleït.

De manera tan infausta, funesta i lúgubre, sota aquella alzina van consumir-se les restes de l'últim supervivent d'aquella llarga nissaga, sense haver pogut tenir el consol de descansar eternament en cap tomba de cementiri.

De totes maneres, la llegenda també diu que encara que ningú hagués gosat acostar-s'hi, es va sentir alguna veu que deia: "Déu l'hagi ben perdonat".

Notes sobre l'art

L'art és la interpretació imaginada i l'emoció de la vida artísticament concebuda i també la seva expressió noblement sentida.

És el símbol de la realitat personal i harmònica d'acord amb l'Estètica íntima de l'artista.

És el que l'individu sent en més o menys grau i espera el moment d'expressar-se si és que el moment arriba.

L'Arc iris té set colors. La Música té set notes de les quals l'artista pot disposar per a les seves creacions. Si l'artista és vertader ja té prou elements per a les seves creacions.

L'Art no és igual que la Ciència, que interpreta les realitats del món, perquè l'Art té per creença la Bellesa.

La missió de l'artista és transformar el drama de la vida en plaer i bondat.

Per a l'artista la Bellesa és com la veritat per a l'home de Ciència.

Josep Calvet

Sant Grau

Me'n vaig a l'aplec de Sant Grau
amb la intenció de demanar-li
que em doni un xicot ben "guapo"
i que no puc esperar enguany.

Per això tiraré pedres
al suro de les tres branques
i en arribar a l'ermita
encendré un ciri a les ànimes
i ficaré el cap a dins
amb devoció a la gerra
i compliré la prometença
per a que em compleixi el Sant.

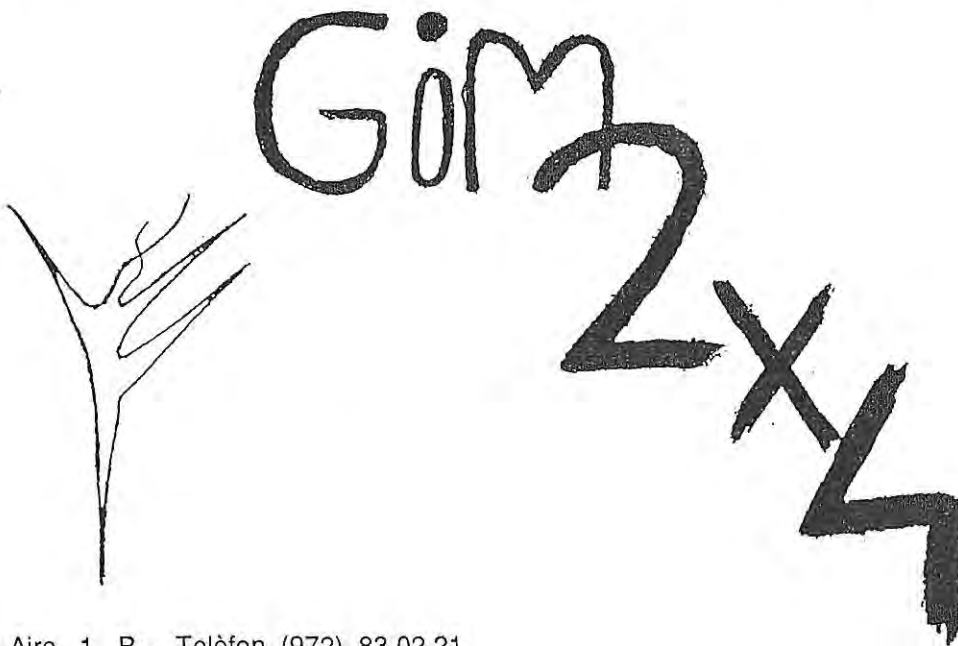
Jo voldria tenir bona salut
anell d'or i vestit blanc
i el meu "nuvi" que em vulgui
per a casar-nos l'altre any.

* * * * *

Vaig a l'aplec de Sant Grau
i li demanaré al Sant
que em sento enamorada
i que no puc esperar tant.

Josep Calvet

NOU CENTRE ESPORTIU

Carrer Bon Aire, 1 - B - Telèfon (972) 83 02 21

LLAGOSTERA

De Carles II a la Revolució Francesa

Any 1702. — Carles II d'Espanya, Catalunya i Aragó, anomenat l'estèril, fill de Felip IV, amb les guerres d'Holanda va tenir una greu equivocació, fatal particularment pels catalans, ja que els francesos li oferiren la Catalunya Nord i la Sud, que tenien ocupades fins a Barcelona, a canvi de les possessions que tenia Espanya als països Baixos, i no ho va voler acceptar.

Més tard fa testament a favor de Josep Ferran de Baviera (austríac), i en morir aquest prematurament, va testar a favor de Felip V Duc d'Ajou (francès), que fou un càstig pels catalans, ja que preferien la dinastia austríaca; això va motivar la guerra de Successió. Durant l'època prohibida, Catalunya va haver de suportar disset virreis castellans, però els últims van ésser moderats i el país va poder prosperar amb més folgança, ja que es construïren i reconstruïren moltes esglésies a: la Selva, el Gironès i l'Empordà. L'ensenyament primari no existia (solament els rics tenien mestres particulars per a les seves criatures), per la qual cosa, l'església va organitzar a cada poble important, un ensenyament públic amb un capellà que s'anomenava MESTRE DE MI-NYONS.

El 1707 es va lliurar la BATALLA D'ALMANZA, entre les tropes de Felip V i les forces de l'arxiduc d'Àustria, amb uns 25.000 homes per cada part. La superioritat de la cavalleria de Felip, li va donar la victòria arribant a València, per reimposar el règim senyorial a tot Catalunya. Tot i així l'arxiduc Carles, en retirada, els dies 11 i 12 del gener de 1710 va tenir de càrrega als boscos de Llagostera.

Domingo Aulet és notari de Llagostera i el 1710 el notari és Armengol Guelva.

Any 1712. — Girona estava ocupada per les tropes hispano-franceses de Felip d'Anjou (Felip V), contrari als catalans partidaris de Carles III d'Àustria, que havia promès respectar tots els Furs Catalans. També havia fet encunyar a Barcelona la primera moneda, anomenada PESSETA, o "Pessa petita" inspirada en la moneda barcelonina d'un ralet.

Els pobles pagesos estaven a l'espectativa. Trobant-se a Llagostera tres companyies de fusellers castellans, tenien a la presó quatre soldats francesos, malfactors; que volien canviar

per altres quatre soldats espanyols que els francesos tenien presos a Girona. Els francesos de Girona trenquen les negociacions i penjaren els quatre castellans; els soldats espanyols de Llagostera, en represàlia feren el mateix amb els seus presoners, sense permís dels seus oficials. Els francesos, des de Girona, amb un esquadró de cavalleria i una partida d'infanteria, vingueren a Llagostera a prendre setze soldats espanyols; vuit se'ls emportaren presos i els altres vuit foren afusellats en un camp del Cavaller Albertí, sota mateix de la Torre.

El masover de la Torre Albertí, Pere Lluís, a la nit en sentir gemecs, va trobar un soldat viu, però molt mal ferit, a qui auxilià i va amagar, salvant-li la vida. Es deia Nicolau, era de procedència italiana; era molt devot de la Mare de Déu del Carme i es va considerar que el cas fou un miracle. El capellà confessor dels condemnats fou el rector de l'església de Llagostera, mossèn Joan Mundó, presbiter.

Els mariners de Tossa, amb els velers fabricats a la mateixa platja, feien comerç, a més de tota la costa mediterrània; amb Amèrica, Puerto Rico, l'Habana, Veracruz i a moltes altres poblacions del nou continent; per a cada viatge d'anada i tornada necessitaven un any.

Any 1713. — L'exèrcit català que anava contra Felip d'Anjou i a favor de Carles III d'Àustria, hereder de Carles II; era petit i mal organitzat però ajudat per la majoria de la població, va fer front als exèrcits castellans a Barcelona, i comanats pel general Antonio Villarreal i capitanejats per en Rafael de Casanova, defensaren els drets de Catalunya fins a la mort contra els francs-espanyols. L'esquadra anglesa, que havia ocupat el port de Barcelona i que havia promès ajuda als catalans, va quedar neutral amb el beneplacit dels governs Europeus i d'una part del clergat, la noblesa, els conservadors i els terratinents de la comarca de Vich.

Després de la rendició de Barcelona, les represàlies foren terribles; foren morts la majoria dels defensors.

Entretant, els europeus imposaren el TRACTAT D'UTRECHT, que va posar fi a la guerra de Successió d'Espanya; es nomenà Felip d'Anjou com a rei, amb el nom de Felip V.

En aquest tractat totes les possessions espanyoles dels països Baixos,

foren repartides entre: Àustria, Itàlia, Alemanya i Holanda. I els anglesos refermaren els drets sobre Menorca i es quedaren Gibraltar, aconseguint a més el dret de negociar a tota Amèrica i d'introduir esclaus negres. Josep Sala és notari de Llagostera. Guerau Gotarra és rector de Sta. Seculina.

Any 1716. — DECRET DE NOVA PLANTA que va imposar als catalans, el nou rei Borbó Felip V, fill de Lluís, Delfí de França i nét de Lluís XIV, el Rei Sol, ja que els catalans havien lluitat en contra d'ell i a favor de Carles III en la guerra de Successió.

En Carles III d'Àustria havia promès que sempre respectaria els Furs i els privilegis, però en ésser nomenat emperador d'Àustria, i per les pressions dels governs europeus, no va poder ajudar als catalans.

Tot i així, Felip V, com a comte de Barcelona, per calmar els ànims, va jurar la Constitució Catalana; però va continuar amb les represàlies; va tancar les Universitats de Girona, Barcelona, Tarragona i Lleida i les va concentrar a CERVERA, ciutat addicta.

També va imposar a tota Espanya el CADASTRE, per cobrar el govern central tots els impostos, sense intervenció de la Generalitat o entitats forals. Va disoldre el Consell de Cent i la Generalitat, féu cremar les banderes catalanes, va prohibir l'idioma català i les ballades de sardanes (el poble, però, va continuar parlant com sempre).

Llagostera, com tots els pobles, va haver d'organitzar els Ajuntaments i cada un hagué d'inventar un segell pels documents municipals. A Calonge hi posaren una "col", a Llagostera una "llagosta de mar", algunes vegades a l'escut municipal hi havia una llagosta de rostoll, inspirant-se més amb la fonètica dels noms populars que no amb la història o fets heràldics, continuant aquests escuts fins que va canviar amb l'actual degut a la benedicció de la bandera del Soma- tent l'any 1910, degut a l'artista Rafael Mas i Ripoll.

A Tossa s'està construint la nova església d'estil barroc per a substituir la vella, d'estil gòtic, que està dintre de la muralla i molt malmesa per les tropes franceses, i amenaça ruïna.

L'any 1720 en Josep Solà és el notari de Llagostera.

Emili Soler i Vicens

L'encís

MODA

P. Pompeu Fabra, 44
LLAGOSTERA

Mobles Soler

JOAN SOLER I RISSECH

Clàssics i Moderns

Angel Guimerà, 6
Telèfon 83 00 44 - 83 05 33
LLAGOSTERA

Rostisseria M. Deulofeu

*Plats preparats
i pollastres a l'ast*

Donzelles, 31
Telèfon 83 09 62
LLAGOSTERA

*Especialitat en
embotits casolans*

Carns Esteve

*Passeig Tomàs A. Boada, 12
Tel (972) 83 02 14*

Llagostera

Els mobles que necessiteu
els trobareu a la sortida
de Llagostera,
carretera de Tossa.

MOBLES CATEURA

*Exposició i venda
de tot tipus*

Bricomòbil
el nou sistema
per amoblar la seva llar

CARNS

Josep Miquel

C/. Almogàvers, 13
Telèfon 83 02 99
LLAGOSTERA

Bastiments - Portes - Finestres
Cuines - Mobles

**I PARLANT DE FUSTA...
TOT EL QUE CALGUI**

Fusteria RODRÍGUEZ-BERMEJO

Músic Aguiló, 8 - Tel. 83 11 63
LLAGOSTERA

Robeta i complements per al nou nat
Articles de broma
Ninots de llana i roba
Nines de porcellana
Records casament, bateig i comunió
Ceràmica
Roba i articles de l'Snoopy
i moltes altres coses

Sant Feliu, 29 - Tel. 83 12 83
LLAGOSTERA

JOAQUIM COMAS CORRIUS, S.A.

CONSTRUCCIÓ
D'OBRES

Carrer Maiena, 15
Telèfon (972) 83 02 06
LLAGOSTERA

Parlem de la nostra llengua

Vaig llegir amb interès i satisfacció a la vegada en el Diari de Girona, data 20 de maig passat, una informació sobre una taula rodona organitzada per l'Assemblea d'Estudiants Independentistes, que amb el títol "El català, al caire de l'abisme?" se celebrà a la Fontana d'Or de Girona, amb l'objecte d'analitzar la situació actual de la llengua i el seu futur, abocat a la desaparició segons diversos especialistes.

Amb el sol fet de veure escrita una cosa semblant, en tinc prou per sentir-me violentament indignat, ja que mai és possible semblant contingència. Feta aquesta ferma afirmació, tinc a bé manifestar que trobo molt bé que es parli buscant el perquè no marxa tot a satisfacció i el que cal fer per posar-hi remei. Es dona el cas, en veritat, que jo mateix des de fa molt de temps vinc dient que el nostre català necessita esmenar-se, ja que trobo necessari suprimir els molts castellanismes que hi ha (almenys jo n'hi trobo). També hauria de simplificar-se gramaticalment, tenint en compte que els no gramàtics existeixen en abundància i també suprimir el major nombre possible d'excepcions. Sortosament aquesta meua preocupació deu ser força compartida, ja que sóc sabedor que funciona un organisme oficial encarregat d'aquest treball, al mateix temps que es considera convenient organitzar taules rodones, com l'esmentada en començar.

Buscant el perquè puguin existir pensars i criteris tan pessimistes sobre l'avenir de la nostra llengua, tal vegada no s'hauria de deixar de tenir en compte el fet trist però verídica que, de catalans-catalans, només en som la meitat dels que vivim a Catalunya, i això motivat per una varietat de fets produïts al llarg del temps, tots per ajudar a esborrar el nostre fet nacional.

Allò primer que és bo remarcar és la pobresa de procreació, motivada pel caràcter previsible que tenim els catalans, semblant a allò del fill únic dels francesos, molt practicat almenys durant el temps del meu exili, tot i l'existència de nombroses lleis protectores de la infància, lleis que a casa nostra no existeixen o, en tot cas, d'una manera migrada.

Cal comptar també amb el fet que durant els anys llargs de la dictadura franquista, tot el que feia flaire de català era perseguit i condemnat (fins i tot mataven en Companys amb la convicció que també així mataven Catalunya). També ens enviaren legions de no catalans, pensant que podrien assimilar-nos a ells, cosa ben diferent del que manifestava en temps força anteriors el gran català Rovira i Virgili en els seus escrits, lloant amb bona argumentació el gran poder d'assimilació que tenia Catalunya.

Encara podem afegir a tot això quelcom més substancial consistent en el fet que els catalans, portats pel seu caràcter suavitzat i conscient, acceptem fàcilment fer conversa en castellà, pel sol fet que en el grup només n'hi hagi un que no comprengui el català. Això comporta, a l'hora de fer enquestes, que aquells que no ens estimen gens continuen que a casa nostra és força freqüent parlar castellà.

I una de bona per acabar. A França vaig sentir dir una vegada a un refugiat de categoria: "Yo hablo mi lengua y si los franceses quieren hablar conmigo, que lo hagan en castellano". Això indica ignorància o mala voluntat, més ridícul no es concebeix.

I després de tot això dit, que jo crec compta força, penso que hi ha més coses a dir, i justament atribuït als catalans-catalans, o sigui a nosaltres mateixos. Considero que hauríem de ser més exigents amb nosaltres mateixos i procurar produir-nos i, sobretot en parlar, fer-ho amb el màxim de perfecció i també gosar remarcar les falles als altres. Hauríem igualment de rebutjar la pràctica del bilingüisme, ja que de bona no en té res, al contrari; i en comprar un diari, que sigui sempre en català. La meua consciència em diu de fer-ho així i així ho faig.

Als components de l'esmentada taula rodona, em plau felicitar-los per les seves sàvies conclusions, al meu modest entendre ben concebudes. És així com farem pàtria i treballarem pel nostre cas de dignitat, la qual hi és plenament compresa.

Llagostera, juny de 1990

Francesc Falivene i Pingetti

L'home, la natura i la droga

Salvant les corresponents distàncies entre un i altre aquests són els dos temes dramàtics que afecten avui dia la humanitat.

L'origen de la ruïna moral i física de gran part de la societat humana i de la destrucció de l'atmosfera obeeixen a una causa comuna: el diner; l'afany indiscriminat per obtenir-lo per damunt de qualsevol altra aspiració.

L'Ecologia: conseqüències negatives

La producció mecànica del benestar, per damunt de tot, contamina cada cop més l'atmosfera i altera o destrueix la Natura. El progrés, però, exigeix fabricar: lògicament fer diners, sense tenir en compte el gravíssim mal que s'està fent a les joves generacions.

El diner és necessari. És un sistema ancestral d'intercanvi: pagar per adquirir. El diner, no justifica, però, les disbauxes, les malifetes, les injustícies, el seu mal ús, l'explotació de tots els mitjans possibles.

Tràfec de droga / Drogaaddicció

Un antídota del diner-droga, per acabar o limitar el seu consum al màxim (assassinats, robatoris, suïcidis...) podria ser l'educació portada a terme de forma altament pràctica i conscient, amb una forta sensibilitat altruista, com per exemple projecció d'imatges reveladores de la ruïna humana causada per les drogues; amples xerrades sobre el tema a les aules; col·loquis estimulants activitats interessants i divertides per al jovent; pal·liar llur íntim malestar i desencís, causats en alguns casos per circumstàncies i conductes familiars, per falta d'iniciatives o per profundes decepcions i en la majoria de casos per una curiositat irresponsable.

Orofit

COL·LABORADORS

PEIXATERIA PLANA
Telèfon 83 02 58

CASA CORTINA,
teixits i confeccions
Pl. Catalunya, 14 - Tel. 83 05 46

TRANSPORTS PAYRET
Cantallops, 2

PERRUQUERIA MIR
Camprodon, 6 - Tel. 83 04 94

ASSEGURANCES NOGUÉ
Almogàvers, 21 - Tel. 83 01 35

FARMÀCIA SAURÍ

FOTOS VALL-LLOSERÀ
C/. Sant Feliu

SUPERMERCAT MERCÉ
Camprodon, 23 - Tel. 83 03 94

Carns i Embotits
REMIGI GASCONS
Migdia, 21 - Tel. 83 01 54

Articles per al nou nat
i joguines
Barceloneta, 3 - Tel. 83 03 13

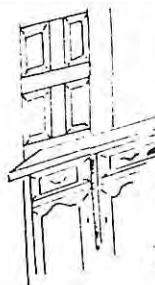
FRANCESC XIRGU, recader
Telèfon 83 01 57

FRANCESC PI, fusteria
Angel Guimerà, 6 - Tel. 83 02 22

CARBÒNIQUES FUYÀ
P. Romeu, 1 - Tel. 83 06 62

Aquarama SANT ANTON
Comte Guifré, 21 - Tel. 83 03 21

LLUÍS CAMACHO MORENO,
pintura i decoració
Maiena, 4 - Tel. 83 05 49

Mobles i Fusteria

Royba

J. Bagudanch - J. Rodriguez

C/. Barcelona, 5

LLAGOSTERA

Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

MODA SPORT
M. CANO

GRAN ASSORTIT EN XANDALLS.
PANTALONS XANDALLS SOLTS
i ROBES ESPORT

A LLAGOSTERA: C/. Camprodon, 2 (al costat del Banc Bilbao)
TEL. 83.09.71

Obert tardes de 5 a 8. Dilluns tancat.

COMERCIAL
LLAGOSTERA

TOT PER A LA MAINADA

JOGUINES
ARTICLES PRIMERA INFANCIA
BICICLETES I RECANVIS

Compte Guifré, 8 - Telèfon 83 02 04 - LLAGOSTERA

Assurances

CATALANA
OCCIDENTE

Asseguradors des de 1864

AGENT A LLAGOSTERA:

MERCÈ SALVADO
i BERENGUER

Àngel Guimerà, 21 bis
Tel. 80 53 70 - P. 83 04 45
17240 LLAGOSTERA

* VENDA DE CASSETTES I CINTES
PER A MÀQUINES DE FILMAR

* REPORTATGES LOCALS

* LLOGUER DE PEL·LÍCULES

* "PASSE" DE PEL·LÍCULES DE
8 i SUPER 8 m/m. A VÍDEO

Passeig Pompeu Fabra, 16
Telèfon 83 05 45
LLAGOSTERA

Scorpio
BOUTIQUE

Pell - Piel - Cuir - Leder - Leather

«L'encís de la pell»

Rambla Vidal, 2
SANT FELIU DE GUÍXOLS

Carrer Nou, 18
(únic punt de venda a Llagostera)
LLAGOSTERA

Demografia local

Dades facilitades pel Registre Civil de Llagostera

Naixements:

31-3-90, **Jallu Ceesay**, fill de Haggie Ceesay i Jaha Ceesay. Domiciliats al carrer Lacustària, 10, 3r.

6-4-90, **Josep Maria Torrent i Santamaria**, fill de José Torrent Cassas i de Maria Herminia Santamaria Molero. Domiciliats al carrer Barcelona, 26, 1er.

3-4-90, **Javier Jara i Tamayo**, fill de Juan-Pedro Jara Dávila i de Carmen Tamayo Espada. Domiciliats al c/ Sant Pere, 12.

24-4-90, **Arnau Fa i Bayé**, fill de Ferran Fa Cateura i de Pilar Bayé Valls. Domiciliats al c/ Lacustària, 6, 1er.

8-5-90, **Eva Pulido Díez**, filla de José Pulido Ruiz i de Petronila Díez Molina. Domiciliats al c/ Puig del General, 36.

15-5-90, **Adrià Bermejo i Díaz**, fill d'Aurelio Flores i d'Ana Díaz Corominas. Domiciliats al c/ Sant Josep, 9.

14-5-90, **José-Ramón Martín i Monroy**, fill de Ramón Martín Durán i de Mercedes Monroy Lara. Domiciliats al c/ Sant Antoni, 1.

20-5-90, **Rafael Rodríguez i Ortiz**, fill de Rafael Rodríguez Rosendo i de Bárbara Ortiz Moreno. Domiciliats a c/ Olivareta, 2.

21-5-90, **Jordi Mir i Frigola**, fill de Josep Mir Miquel i de Maria del Carmen Frigola Escarceller. Domiciliats a l'Avgda. del Gironès, 10.

23-5-90, **Judit Padilla i Soliguer**, filla de Juan-Manuel Padilla Torres i de Joaquina Soliguer Taberner. Domiciliats a l'Avgda. Gironès, 25.

26-5-90, **Cristina Comas i Jiménez**, filla de Miguel-Juan Comas Pibernat i d'Asunción Jiménez Valenzuela. Domiciliats al veïnat de Panedes, 17 "Els Hostelets".

2-6-90, **Enric Xargay i Miquel**, fill de Santiago-Pedro Xargay i Viñas i de Maria Dolores Miquel Gispert. Domiciliats a la Plaça Campmany, 2.

8-6-90, **Robert Pelegrina i Houdijk**, fill d'Alfonso Pelegrina Mir i d'Yvonne Houdijk Van Veen. Domiciliats al c/ Pau Casals, 4.

15-6-90, **Natalia Malagón i Lázaro**, filla de Jesús Malagón Granados i de Caridad Lázaro Lázaro.

4-6-90, **Sergio Lemolda Pachón**, fill de Sergio Lamolda Melero i d'Encarnación Pachón Lamolda. Domiciliats a la urbanització Llagostera Residencial s/n.

27-6-90, **Anna Puig Gruart**, filla de Ricard Puig Lloveras i de Maria Carmen Gruart Comas. Domiciliats al c/ Bon Aire, 15.

19-6-90, **Miriam El Hadj Taib i Bermúdez**, filla d'Abdelilah el Hadj Taib i de Clara Bermúdez Sánchez. Domiciliats al c/ Santa Anna, 10.

27-6-90, **Nissrin Akid i El Jantafi**, filla de Hassan Akid i de Mina el Jantafi. Domiciliats al c/ Sant Pere, 9.

26-6-90, **Albert Turón i Blasco**, fill de David Turón Llagostera i de Maria Teresa Blasco Salvatella. Domiciliats al c/ Concepció, 28.

22-6-90, **José-Luis Santamaría i Gil**, fill de Jesús Santamaría Molero i de Consuelo de Gracia Gil Ruiz. Domiciliats al c/ Albertí, 6.

15-7-90, **José-Antonio Sánchez Ortiz**, fill de José-Antonio Sánchez Cuenca i de Bárbara Ortiz López. Domiciliats al c/ Baixada de Caldes, 5.

14-7-90, **Ivana Torrent i Milian**, filla de Jesús-Diego Torrent Bosch i de Sara-Maria Milian Boix. Domiciliats al c/ Costa Brava, 48.

8-8-90, **Alex Sánchez i Mestres**, fill d'Alejandro Sánchez Gotarra i de Silvia Mestres Coll. Domiciliat al c/ Fivaller, 7.

19-8-90, **Jordi González i Gómez**, fill de Lucio González Rubio i de Maria Gómez Calvo. Domiciliats al c/ Lacustària, 12.

16-8-90, **Fatou Biyae i Sumareh**, filla de Dembo Biyae i de Setou Sumareh. Domiciliats al veïnat de Gaià, 35.

28-8-90, **Jofre Saiz i Rabert**, fill de Jorge-Juan Saiz Martínez i de Núria Rabert Xirgo. Domiciliats al c/ Barcelona, 26.

8-9-90, **Eduard Carbó i Ramos**, fill d'Emilio Bosch i d'Esther Ramos Nadal. Domiciliats al Ps. Pompeu Fabra, 31.

19-9-90, **Josep Martínez Sánchez**, fill de José Martínez Fernández i de Maria del Carmen Sánchez Cuenca. Domiciliats al c/ Olivareta, 21.

21-9-90, **Lluís Martí i López**, fill de Lluís-Claudio Martí Pla i de Ramona López Martínez. Domiciliats al veïnat de Bruguera, 67 "Can Gingí".

25-9-90, **Elisabet Freixas i Codina**, filla d'Isidro Freixas Clara i d'Eva Maria Codina Laviña. Domiciliats a c/ Ferrer, 5.

26-9-90, **Mònica Raurich Gonzá-**

lez, filla de Luís Raurich Pérez i de Maria Cristina González Rubio. Domiciliats al c/ Olivareta, 12.

30-9-90, **Alejandro Sánchez García**, fill d'Alejandro Sánchez Montiel i de Gregoria García Moreno. Domiciliats al Ps. Romeu, 31.

13-10-90, **Jordi Coromínas i Canaleta**, fill de Miguel Corominas Ferrer i de Maria-Reyes Canaleta Fornies. Domiciliats al c/ Constància, 4.

12-10-90, **Evelln del Monte i Martínez**, filla d'Antonio del Monte Morales i de Maria Leonor Martínez Ramos. Domiciliats al c/ Joan Maragall, 26.

13-10-90, **Joan Pérez i Prunell**, fill de Juan Pérez Pedraza i de Rosario Prunell Rabujent. Domiciliats a l'Avgda. de l'Esport, 15.

15-10-90, **Marc Boadella i González**, fill d'Angel Boadella Pagés i de Silvia González Plana. Domiciliats al c/ Migdia, 6.

27-10-90, **Javier Pulido Escobar**, fill de Francisco Pulido Zamora i de Maria Angeles Escobar Jiménez. Domiciliats al c/ Constància, 4.

4-11-90, **Jordi Boadella i Gispert**, fill de Juan Boadella Pagés i de Josefa Gispert Massa. Domiciliats al veïnat de Bruguera, 64 "Cal Balet".

14-11-90, **Anna i Eduard Portas Giménez**, fills de Jesús Portas Freixes i de Lurdes Giménez Morote. Domiciliats a la urbanització Selva Brava, parcela 217.

24-11-90, **Eric Tirado i Moreno**, fill de Juan-Antonio Tirado Morales i de Maria Moreno Flores. Domiciliats al c/ Sant Josep, 7.

24-11-90, **José-Luis Serrano i Ariza**, fill de José Serrano Pulido i de Ascensión Ariza Aguilera. Domiciliats a l'Avgda. Gironès, 14-B.

Matrimonis:

28-4-90, **José Cebrián i Traba-lón**, nascut el 30-3-1968, domiciliat a Palamós amb **Patricia Pérez i Sánchez**, nascuda el 3-11-1968 i domiciliada a Llagostera.

5-5-90, **Francisco Massaguer i Solés**, nascut el 6-4-1966, domiciliat a Caldes de Malavella amb **Pilar Miquel i Llinás**, nascuda el 28-2-1968, domiciliada a Llagostera.

6-5-90, **Francisco Díaz i Venzal**, nascut el 29-11-1961, domiciliat a Gi-

rona amb **Francisca Campos i Jimé-nez**, nascuda el 12-10-1963, domiciliada a Girona.

12-5-90, **Jorge Saldón Martínez**, nascut el 14-10-1970, domiciliat a Llagostera amb **María-Carmen Monroy Lara**, nascuda el 22-11-1971, domiciliada a Llagostera.

19-5-90, **Pedro Agustí i Hontangas**, nascut el 3-1-1965, domiciliat a Pals amb **María Rosa Barea i Gutiérrez**, nascuda el 16-11-1963, domiciliada a Llagostera.

25-5-90, **Nicolás Fernández i Muñoz**, nascut el 26-10-1967, domiciliat a Llagostera amb **Begoña Nieto i Megías**, nascuda el 28-11-1970, domiciliada a Llagostera.

26-5-90, **Francisco-José Fernández Muñoz**, nascut el 8-2-1965 amb **Elvira Poch i Oliveras**, nascuda el 21-7-1967. Tots dos veïns de Llagostera.

23-6-90, **José Córdoba i Ramírez**, nascut el 19-9-1935, domiciliat a Llagostera amb **María Amelia Aguilera i Calmaestra**, nascuda el 13-2-1941, domiciliada a Almedinilla (Córdoba).

30-6-90, **Jorge Pujol i Campmajó**, nascut el 23-4-1967, domiciliat a Llagostera amb **Montserrat Calzada i Román**, nascuda el 26-7-1967, domiciliada a Sant Feliu de Guíxols.

7-7-90, **Abdelilah El Hadj Taib**, nascut el 19-4-1962, domiciliat a Tetuán (Marruecos) amb **Clara Bermúdez i Sánchez**, nascuda el 26-12-1968, domiciliada a Llagostera.

20-7-90, **Manuel Olivella i Picas**, nascut el 21-4-1951, domiciliat a Barcelona amb **Mercedes Font i Pascual**, nascuda el 16-3-1949, domiciliada a Barcelona.

21-7-90, **Francisco Albertí i Güell**, nascut el 22-12-1951, domiciliat a Llagostera amb **María-Jesús Xargay i Cervià**, nascuda el 25-4-1962, domiciliada a Cornellà de Terri.

28-7-90, **José-Antonio García i Morillas**, nascut el 28-10-1990, domiciliat a Palamós amb **Asunción Bermúdez i Sánchez**, nascuda el 11-5-1972, domiciliada a Llagostera.

1-8-90, **Patrick Hippolyte Georges Blariau**, nascut l'11-6-1970 amb **Dolores Surós i Sánchez**, nascuda el 20-12-1966. Tots dos domiciliats a Llagostera.

5-8-90, **José Gispert i Vidal**, nascut el 28-2-1963, domiciliat a Barcelona amb **Montserrat Puig i Prunell**, nascuda el 30-6-1966, domiciliada a Llagostera.

25-8-90, **Javier Gómez i Vidal**, nascut el 21-2-1962, domiciliat a Giro-

na amb **Dolores Pérez i Pulido**, nascuda el 25-7-1962, domiciliada a Llagostera.

10-9-90, **Ismael Muñana i Moreno**, nascut el 26-6-1965, domiciliat a Tarragona amb **Montserrat Guerrero i Bravo**, nascuda el 9-4-1963, domiciliada a Sant Feliu de Guíxols.

15-9-90, **Carlos Lanceta i Ruiz**, nascut el 26-12-1963, domiciliat a Barcelona amb **Susana Rodríguez i Rodríguez**, nascuda el 3-6-1966, domiciliada a Girona.

22-9-90, **Jordi Mas i Palacín**, nascut el 21-9-1960, amb **Montserrat Faura i Badia**, nascuda el 24-10-1954. Tots dos veïns de Barcelona.

1-12-90, **Mohamed Kamar**, nascut el 28-9-1965, domiciliat a Kenitra (Marruecos) amb **Soad Mimoun i Mohamed**, nascuda el 30-1-1968, domiciliada a Llagostera.

Defuncions:

17-4-90, **Santiago Ramírez i Cano**, nascut el 15-4-1949. Domiciliat a l'Avgda. del Canigó, 6. Solter.

25-4-90, **Dolores Vila i Bosch**, nascuda el 12-10-1900. Domiciliada al c/ Nou, 36. Vídua de Joaquín Durán Vilagrán.

27-4-90, **Miquel Fors i Puig**, nascut el 7-12-1904. Casat amb Engracia Carabús Garriga. Domiciliat al veïnat Gaià, 26 "Can Rigau".

28-4-90, **Antonio Gotarra i Castañé**, nascut l'11-2-1908. Domiciliat al c/ Nou, 41. Casat amb Concepción Trucano Rabassedas.

11-5-90, **Juan Rodríguez i Valero**, nascut el 23-7-1904. Domiciliat al c/ Santa Anna, 19. Vidu d'Ana Jiménez Palma.

14-5-90, **José Casals i Deulofeu**, nascut el 3-8-1921. Domiciliat al c/ Nou, 65. Casat amb Rosa Ventura Valenti.

19-5-90, **María Durán i Gispert**, nascuda el 9-7-1915. Domiciliada al c/ Girona, 17. Soltera.

4-6-90, **Núria Gatus i Durán**, nascuda el 7-5-1955. Domiciliada al c/ Consellers, 26. Casada amb Antonio Teres Mascort.

5-6-90, **Rosa Gelma i Sabater**, nascuda el 9-4-1911. Casada amb Pedro Maurici Turón. Domiciliada al veïnat de Gaià, 37, "Can Llebre".

6-6-90, **Francisca Moreno i Muñoz**, nascuda el 23-6-1903. Domiciliada al c/ La Pau, 7. Vídua d'Antonio Fernández Fernández.

7-6-90, **José Genové i Mallorquí**, nascut el 30-10-1918. Casat amb Angela Pla Vall-Ilovera. Domiciliat al veïnat de Bruguera, 32, "Can Carreras".

17-6-90, **María Catharina Schultman**, nascuda el 25-2-1932. Domiciliada al c/ Constància, 4. Vídua d'Antonius Oornink.

8-7-90, **Juan Caballero i Malagón**, nascut el 27-12-1913. Domiciliat a l'Avgda. del Gironès, 24. Casat amb Dolores Muñoz Navas.

13-7-90, **Consuelo Camós i Marcó**, nascuda el 31-12-1898. Vídua de Pedro Tarré Boada i de Juan Pla Serramitja. Domiciliada al veïnat de Panedes, 32, "Can Camós".

21-7-90, **Cecilia Marina i Briongos**, nascuda el 22-11-1909. Vídua de Rufino Marina Peñalba. Domiciliada a la urbanització Mont-Rei.

25-7-90, **Josefa Mundet Sala**, nascuda el 13-1-1906. Domiciliada a la Plaça de Catalunya, 18. Vídua d'Emilio Cortina Bartí.

27-7-90, **Francisco Bou i Riera**, nascut el 12-6-1912. Casat amb Isabel Comas Mascort. Domiciliat al c/ Maiena, 17.

2-8-90, **Narciso Hospital i Xirgo**, nascut el 8-7-1905. Casat amb Dolores Llinàs Oliveras. Domiciliat al c/ Po-cafarina, 6.

19-8-90, **María Salvadó i Nohé**, nascuda el 17-10-1898. Domiciliada al c/ Girona, 10. Vídua de Narciso Calvet Fullà.

20-8-90, **Catalina Corona i González**, nascuda el 12-11-1908. Domiciliada al c/ Músic Aguiló, 38. Vídua de Manuel Rodríguez Rodríguez.

29-8-90, **Pedro Tarinas i Horta**, nascut el 23-3-1911. Casat amb Francisca Malet Espluga. Domiciliat al c/ Panedes, 1.

13-9-90, **Joaquín Pla i Busquets**, nascut el 25-4-1922. Casat amb Josefina Casadevall Girbal. Domiciliat al c/ Santiago Rusiñol, 14-B.

26-6-90, **Joaquín Solà i Bayé**, nascut el 9-9-1911. Casat amb Dolores Gurnés Bou. Domiciliat al veïnat de Mata, 2, "La Barrera".

7-10-90, **Dolores Durán i Vilagrán**, nascuda el 31-1-1909. Vídua de Miquel Pla Xirgu. Domiciliada al veïnat Bruguera, 42, "Can Barrera".

14-10-90, **Espiridión Vendrell i Roqueta**, nascut l'1-5-1906. Casat amb Carmen Pigem Oliveras. Domiciliat al veïnat Creu de Serra, 16, "Can Dobles".

23-10-90, **Dolores Ribot i Darder**, nascuda el 30-6-1906. Vídua de Josep Xirgu Arbusé. Domiciliada al veïnat Sant Llorenç, 29, "Can Gros".

24-10-90, **Rosa Olleta i Tibau**, nascuda el 16-6-1895. Vídua de Josep Aiguabella Nadal. Domiciliada al carrer de Tossa, 5.

Parlem de Llagostera

Grans homes de Catalunya

Guardant fidelitat als meus acostumats propòsits, el contingut de les ratlles d'avui consistirà a enriquir i valorar el fet que representa el buscar, tot fent-ho extensiu a la vegada, el significat de l'abundosa relació de noms que tenen els diferents carrers de la nostra vila de Llagostera. Considero aquesta qüestió, a més d'agradable i íntima, com a molt il·lustrativa, relació que cal presentar en la seva forma variada, ja que tenim, a més de la part biogràfica de noms de persones, les de caràcter religiós, les de fets commemoratius i també una gran varietat on s'homenatgen plantes, animals i un sens fi de noms indeterminats. Donada la complexitat d'aquest treball, el farem publicable en repeses, única manera de poder-lo fer realitzable.

I com a cosa insòlita, començaré per dos noms que, si bé no tenen placa a cap lloc de Llagostera, ja que un error incompreensible així ho determinà, sí que la tenen a moltes viles i ciutats catalanes, també monuments, i s'està a l'espera del que es farà a la plaça de Catalunya de la capitalitat catalana.

Francesc Macià i Llussà

Neix el dia 21 d'octubre de l'any 1859 a la ciutat de Vilanova i la Geltrú i morí a Barcelona pel nadal de l'any 1933. Fou un gran patriota català que, si bé amb només 74 anys de vida, sí que fou aquesta ben intensa i agitada. Als seus quinze anys ja aconseguí el batxillerat i ingressà tot seguit a l'a-

Pompeu Fabra a Prada (1943)

cadèmia militar per cursar-hi la carrera corresponent on obtingué alts qualificatius que li valgueren el grau de tinent i que el feren capità ja als seus vint-i-tres anys. Destinat a Lleida, on

es casà, ascendí a comandant i a tinent-coronel.

Donat el cas, però, que la seva professió militar no s'esqueia amb els seus sentiments polítics d'home libe-

31-10-90, **Ricardo García i Ayala**, nascut el 24-11-1910. Vidu de Clemencia Sancho Almarcegui. Domiciliat al c/ Sant Pere, 7.

3-11-90, **Pedro Armengol i Pibernat**, nascut el 19-11-1903. Vidu de Juana Vicens Clairà. Domiciliat al c/ Joan Maragall, 14.

17-11-90, **Victòria Pacheco i Masgrau**, nascuda el 24-12-1921. Casada amb Ramon Forteza-Rey Forteza. Domiciliada al c/ Sant Feliu, 28.

18-11-90, **Engracia Carabús i Garriga**, nascuda el 13-4-1905. Vídua de Miguel Fors Puig. Domiciliada al veïnat de Gaià, 26 "Can Rigau".

24-4-90, **Gerard Corís i Castelló**, nascut el 9-5-1916. Domiciliat al c/ Concepció, 29. Casat amb Margarita Sampere Serra.

13-5-90, **Enrique Ribot i Tarrats**, nascut el 27-8-1903. Domiciliat al c/ Girona, 23. Casat amb Angelina Xifre Calvet.

19-5-90, **Engracia Nieil i Bayó**, domiciliada al c/ Rafael Mas, 43. Vídua de Narciso Guinó. Nascuda el 21-6-1901.

9-8-90, **Angelina Xifre Calvet**, nascuda el 22-2-1907. Domiciliada al c/ Girona, 23. Vídua d'Enrique Ribot Tarrats.

4-8-90, **Ma. Asunción Font i Masgrau**, nascuda el 26-1-1935. Domiciliada al c/ Sant Pere, 33. Casada amb Javier Calderó Cabanes.

7-10-90, **Alonso Heras i Moreno**, nascut el 29-11-1947. Domiciliat a la Urbanització La Mata. Casat amb Telfora Malfeitos Moreno.

22-10-90, **Delfin Olivé i Miret**, nascut el 4-4-1944. Domiciliat al veïnat de Llobatera, 14, "Cal Ocell". Casat amb Maria Rosa Bayó Fusté.

17-11-90, **Mar/a Coll i Planella**, nascuda el 28-7-1911. Domiciliada al c/ Consellers, 22. Casada amb Faustó Rodríguez Valls.

ral, i menys encara amb els de la seva profunda catalanitat, entrà aviat en conflicte amb el seu estament professional, donats els molts casos i fets que s'anaven succeint, entre ells l'assalt pels militars a la redacció del satíric setmanari el "Cu-cut", fet que ell condemnà. Posar punt final a aquesta situació, es féu una necessitat immediata de manera que es consumà la seva separació de l'exèrcit als seus 46 anys.

Tenim així que desapareix l'home militar per donar pas a l'home exclusivament polític, al gran lluitador per les llibertats catalanes. Les seves activitats en el curs d'aquests 28 anys que tenia al davant, foren d'una gran intensitat i vigoria, amb els seus continuats desplaçaments i estades a França i a Amèrica, sempre en busca d'ajuts i adhesions.

Arribades les eleccions dites de "Solidaritat Catalana", fou elegit diputat per Les Borges Blanques, acta que conservà fins a la seva designació com a President de la Generalitat.

Era l'any 1922 quan fundà el seu partit independentista d'Estat Català i seguí amb el fet d'un abast internacional, anomenat Complot de Prats de Molló (França), consistent en no res menys que en una invasió de Catalunya per dos grups de forces independentistes. Una, comanada pel mateix Macià, tenia com a objectiu Figueres, l'altra havia d'anar a Olot. Descoberts a temps pels francesos, d'aquestes forces en foren fets presoners 129 homes, els quals foren jutjats i expulsats de França per la frontera belga.

Durant el llarg període d'instabilitat política que visqué Espanya —amb dictadura de Primo de Rivera, fins i tot— l'activitat de Macià per l'Europa democràtica i també per Amèrica fou extraordinària, el seu nom es féu famós arreu, mentre els espanyols ja buscaven una sortida a la situació de desgovern en què es vivia. Canvis de govern cada vegada menys autoritaris determinaren a la fi una convocatòria d'eleccions generals. Macià en els seus intents de reintegrar-se a Catalunya, fou sempre detingut i posat de nou a la frontera. Finalment li fou permesa l'entrada i arribà a Catalunya el febrer de 1931.

Ja que no es podia perdre temps, s'entrevistaren tot seguit tots els grups republicans nacionalistes i arribaren a l'entesa que calia anar cap a l'organització d'una força política esquerrana i nacionalista, i concórrer a les immediates eleccions municipals i aquesta força o partit prengué el nom d'Esque-

rra Republicana de Catalunya. És curiós constatar que els calgué fer esforços per trobar els necessaris noms que la candidatura requeria. I la cosa que sorprengué a tothom fou que el poble els propicià el gran triomf del 14 d'abril.

Esperonats per aquest fet i audaciosos com eren, Macià proclamà la República Catalana des del balcó de l'avi Generalitat, com també ja havia fet Companys des de l'Ajuntament. Coneguts a Madrid aquests esdeveniments, que farien que els fets es precipitessin, proclamaren també la República a tot l'estat espanyol, cosa facilitada per la fugida del rei Alfons XIII. Entengueren també que el camí emprès per Catalunya havia de ser diferent i delegaren en tres ministres: Marcel·lí Domingo, Fernando de los Ríos i Nicolau d'Oliver per desplaçar-se a Barcelona a fi de negociar; la solució convinguda va ser que Catalunya tingués un Estatut d'Autonomia i que recuperés la condició i el nom de la "Generalitat" històrica. Així es convingué i Macià féu constar que aquest era el més gran sacrifici de la seva vida.

Després d'una anyada de treball d'estructuració del nou ordre, d'unificar les diverses tendències catalanes d'esquerra a l'entorn del nou partit i d'haver estat elegit President de la nova Generalitat, moria a Barcelona per la diada de Nadal de l'any 1933. El seu successor serà Lluís Companys.

Lluís Companys i Jover

Fou un dels vuit fills d'una família de pagesos benestants del Tarròs (Lleida), nascut el 24 de juny de l'any 1886 i afusellat per Franco el dia 15 d'octubre de 1940 al castell de Montjuïc de Barcelona, després de ser segrestat per la policia espanyola a Brussel·les —lloc on vivia junt amb la seva esposa—, i tot això amb la complicitat de la policia alemanya, invasors del país.

Home idealista i coratjós, desenrotllà les seves activitats d'advocat en el camp obrerista, junt amb Francesc Layret i Salvador Seguí, i arribà a guanyar-se el sobrenom de "l'advocat dels pobres". També cultivà el periodisme i fou director de "La Publicidad" i més tard fundador de "La Humanitat".

Com a fundador de l'Esquerra Republicana, en fou tot seguit un dels seus destacats capdavanters. Durant la implantació de la república ocupà el Govern Civil de Barcelona, i passà a

President del Parlament una vegada constituït.

President de la Generalitat per la mort de Macià, li calgué encarar-se amb elements derrotistes i pertorbadors i va arribar a haver de pronunciar aquella expressió que ja en tenia el "pap ple". Quan les coses de la guerra civil ja no marxaven prou bé, en una visita de salutació que li férem els esquerrans de Girona, ens remarcà que ells havien facilitat la sortida de personalitats del camp republicà i que calia preguntar-se de quina manera es comportarien ells en un canvi de situació.

Sofrí presó junt amb el govern pels fets del 6 d'octubre, i posteriorment fou alliberat pel poble amb l'acció del vot. Però com que la causa del poble progressista estava perduda, hagué de prendre, malgrat la seva incertesa i tristor, el camí de l'exili.

Pompeu Fabra i Poch

Com podeu veure el nom matern és Poch i això no gaire cosa indicaria, si no fos que ell en persona ens digué —en conversa que tinguérem junts amb el recordat i enyorat Santiago Vila al cementiri de Perpinyà amb motiu del plaçament d'una estrella-recordatori al President màrtir Lluís Companys— que la seva mare descendia de Can Poch de Vidreres i això ens féu considerar que quasi érem tots d'un mateix indret.

I qui era el mestre Fabra? Senzillament, un català excepcional que amb el seu treball i la seva obra féu pàtria i fou l'artífex de la nostra civilitzada llengua. Nasqué el dia 20 de febrer de l'any 1868 a l'aleshores vila de Gràcia, municipi independent del qual fou alcalde el seu pare en el temps de la primera República.

La seva obra fou d'una gran intensitat: començà per obtenir la carrera d'enginyer, encara que les seves preferències eren la gramàtica, la literatura i les llengües. Quan Prat de la Riba accedí, l'any 1907 a la presidència de la Diputació de Barcelona, creà tot seguit l'Institut d'Estudis Catalans, hi organitzà la secció filològica i l'invità a integrar-s'hi, cosa que acceptà tot seguit i, per tant, deixà el seu treball d'enginyer que exercia a Bilbao.

Fou en aquest lloc on la seva capacitat creadora es manifestà en tota la seva forma ja que, a més de redactar les necessàries normes ortogràfiques de la llengua, confeccionà el gran diccionari general de la llengua catalana, eina aquesta que tots els

Pompeu Fabra —dreta— amb Josep Irla (president de la Generalitat a l'exili) i Pau Casals, a l'any 1948

bons catalans no han de deixar de tenir. La seva tasca no tingué repòs: publicà treballs de llengües i gramàtica, participà a congressos i jocs florals, també fou nomenat per la Universitat de Tolosa (França) "Doctor honoris causa".

Morí a Prada de Conflent (Catalunya nord) pel nadal de l'any 1948 a causa d'una defallença de cor, on encara reposa. El seu enterrament fou solemnitzat, no solament per la gran gentada que hi acudí, sinó també pel gest del seu amic Pau Casals, qui li dedicà amb el seu violoncel, dins l'església mateixa i ben al costat seu "Vine, dolça mort" de J. S. Bach i "El Cant dels Ocells".

Pau Casals

Fou el gran músic català i també internacional, nascut a El Vendrell el dia 29 de desembre de 1876. Fill d'un organista, estudià música a Barcelona, Madrid, Brussel·les i París, on adquirí un vast coneixement musical i esdevingué Director, Compositor i Intèrpret. Es destacà com a primeríssi-

ma figura com a violoncel·lista. Fundà l'orquestra de concerts Pau Casals finançada per ell mateix i l'any 1971 composà el gran poema musical com un cant a la pau, l'himne de les Nacions Unides, que estrenà amb la seva orquestra a la mateixa seu de les Nacions Unides amb residència als Estats Units.

Com a home era un decidit pacifista, s'exilià de l'Espanya franquista i passà a residir a Prada de Conflent, on organitzà anualment un concert de molta ressonància, al qual era costum que assistís la Reina mare de Bèlgica.

Morí a Puerto Rico, país de la seva mare, l'any 1973, quan ja comptava 97 anys d'edat. Les seves despulles reposen, però, a la vila de El Vendrell, lloc de la seva naixença.

Joan Maragall (1860-1911)

Genuïnament barceloní, fou un dels grans poetes de Catalunya en la primera etapa del modernisme català. Fill de pares enriquits per les seves activitats en la indústria tèxtil, no volgué seguir les traces dels seus pares.

Es guanyà la carrera d'advocat (1884) i així pogué dedicar-se a les lletres, la seva volguda predilecció.

Amb la seva esposa Clara Noble foren pares de tretze fills. Per cert, que és ben conegut de nosaltres un familiar seu de segona generació, el seu nét Pasqual Maragall, el simpàtic Alcalde de Barcelona actual.

Poeta, escriptor i traductor, destacà amb escrits de mística religiosa i de profunda catalanitat: és ben conegut per tots el seu "Cant Espiritual" i la seva "Oda a Barcelona", també la "Vaca Cega", "La Sardana" i "El Comte Arnau". Es dedicà també a traduccions de famosos pensadors com Goethe, Novalis, Nietzsche i Homer.

El 1878 guanyà la Flor Natural dels Jocs Florals de la ciutat de Badalona i estigué també relacionat amb Carles Rahola i Salvador Albert.

Joan Maragall honora amb el seu nom un dels carrers de Llagostera. És la vila entera la que ha de sentir-se'n agraïda.

Exposició, Venda i Reparació de:

**RADIO - TV-COLOR - HI-FI
VIDEO - AUTO RADIO I
MUNTATGE D'ANTENES**

REPRESENTANT OFICIAL DE:

TOSHIBA

C/. Barcelona, 12
Telèfon 83 04 30

LLAGOSTERA
(Girona)

RENAULT

Agència

Ramon Gurnés Vall-Iloera

Passeig Tomàs de A. Boada, 16

Tel. 83 04 75

LLAGOSTERA (Girona)

taller

**CASAS
MASCRAU
SA**

**AGENT SEAT
Audi Volkswagen**

**Vegi la nostra àmplia gamma
nacional i d'importació**

REGS PER ASPERSIÓ: Jardineria, goteig
BOMBES CENTRÍFUGUES: Submergibles, Verticals
ENROLLADORS

Telèfons 83 02 25 - 83 02 37

CENTRE COMERCIAL

SUPER STOP

CADA DIA MÉS A PROP!!
ARA TAMBÉ A LLAGOSTERA

Passeig Romeu, 32

Telèfon 83.12.50

"COMPRI MOLT I PAGUI POC.
AIXÒ ÉS SUPER STOP"

VINGUI A COMPROVAR-HO !